

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

25. ČERVNA 2006

Z obsahu:

**Petr - skála,
na které Kristus zbudoval
svou Církev**

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
7. června 2006
- strana 2 -

**Úcta k Božskému
Srdci Páně**
- strana 4 -

Klaudius Colombière
- strana 5 -

**Nejsvětější Srdce Ježíšovo
a triumf papežství**
- strana 6 -

**Ze spisů Markéty
Marie Alacoque**
- strana 7 -

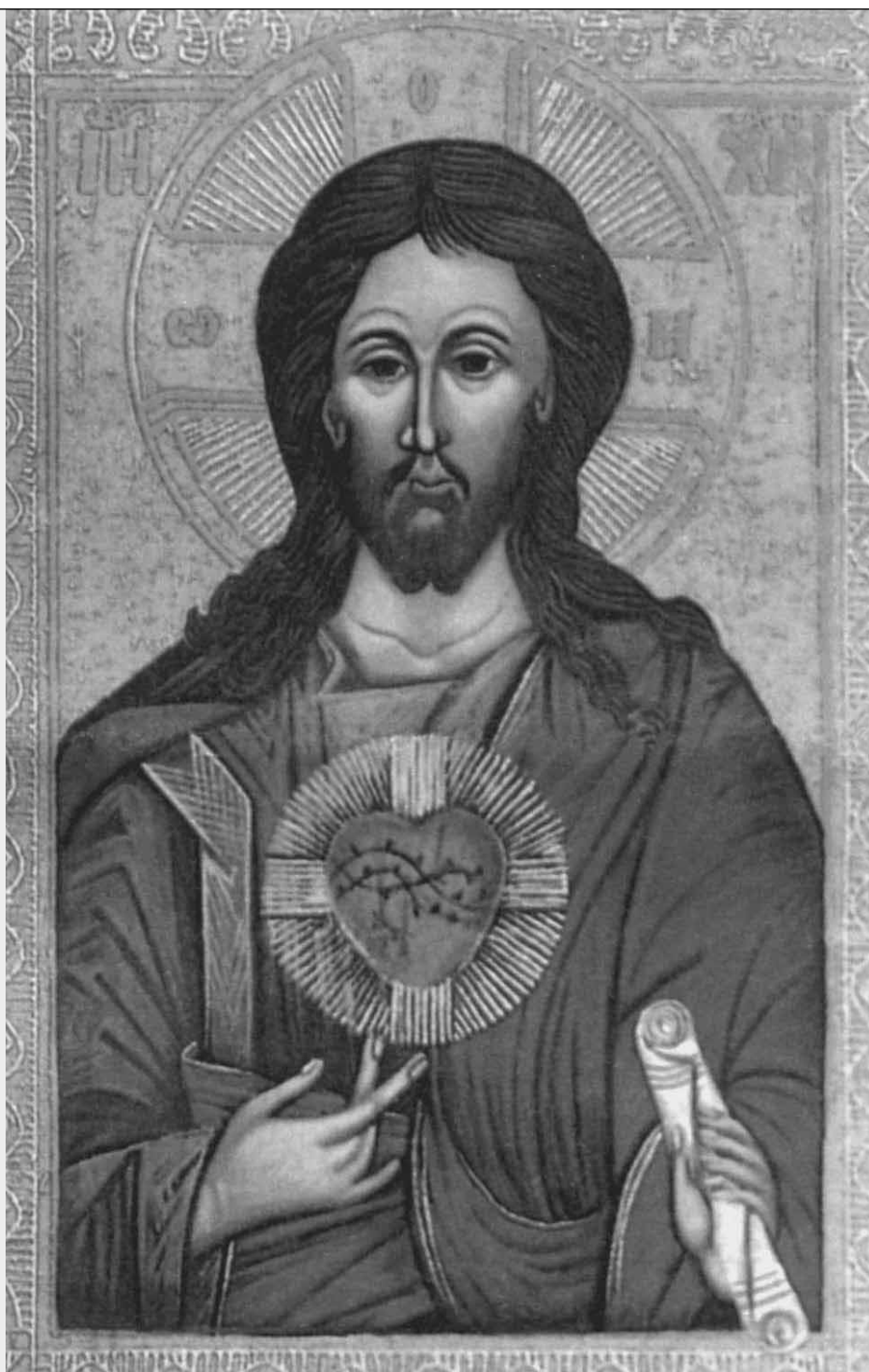
**Zasvěcení
Neposkvrněnému Srdci
Panny Marie
a jeho pravý smysl**
- strana 8 -

Světlo z věčnosti
- strana 9 -

**Konec lidského života
z křesťanského hlediska**
- strana 10 -

Boží Tělo na Sibiři
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (61)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Vracíme se ke katechezím, které jsme zahájili letos na jaře. Před dvěma týdny jsme hovořili o Petrovi jako prvním z apoštolů. Chceme se dnes ještě jednou vrátit k této velké a významné postavě Církve. Když evangelista Jan vypráví o prvním setkání Ježíše se Šimonem, Ondřejovým bratrem, zaznamenal tuto zvláštní událost: *Ježíš na něho pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Petr (Skála)“* (Jan 1,42). Ježíš neměl ve zvyku měnit jména svých učedníků. S výjimkou titulu „synové hromu“, se kterým se za určitých okolností obrátil na syny Zebedeovy (srov. Mk 3,17) a který se už pak neobjevuje, nepřidělil žádnému svému učedníkovi nové jméno. Udělal to naopak u Šimona, když ho nazval Kefas, to je jméno, které pak bylo přeloženo do řečtiny – Petro, lat. Petrus. A bylo přeloženo, protože to nebylo pouze jméno, bylo to *poslání*, které Petr přijal tímto způsobem od Pána. Nové jméno Petr se v evangeliích bude několikrát vracet a nakonec potlačí původní jméno Šimon.

Významná předznamenání

To nabývá zvláštního významu, když vezmeme v úvahu, že ve Starém zákoně změna jména obyčejně předznamenávala svěřeni zvláštního poslání (srov. Gn 17,5; 32,28n atd.). A skutečně, Kristova vůle přidělit Petrovi uvnitř apoštolského kolegia zvláštní postavení je zřejmá z četných náznaků: V Kafarnaum se Mistr ubytoval v Petrově domě (Mk 1,29); když se kolem něho tlačil zástup na břehu Genezaretského jezera, ze dvou lodí, které kotvily na břehu, si vybral tu Šimonovu (Lk 5,3); když se za zvláštních okolností dá Ježíš doprovázet jen třemi učedníky, Petr je do této skupiny zařazen vždy jako první; je tomu tak při vzkříšení dcery Jairovy (srov. Mk 5,37; Lk 5,51), při proměnění (srov. Mk 9,2; Mt 17,1; Lk 9,28), a konečně během agonie

v Getsemanské zahradě (srov. Mk 14,33; Mt 16,37). A dále: na Petra se obracejí výběřcí daní v chrámě a Mistr platí jen za sebe

mluví jménem ostatních, žádá vysvětlení nějakého obtížného podobenství (Mt 15,15), přesný smysl nějakého přikázání

Petr - skála, na které Kristus zbudoval svou Církev

a za něho (srov. Mt 24-27); Petr je první, komu myje nohy při poslední večeři (srov. Jan 13,6) a jen za něho se modlí, aby jeho víra neklesala, aby v ní mohl posilovat ostatní učedníky (srov. Lk 22,30-31).

Petrovo vědomí

Ostatně sám Petr si je vědom tohoto svého zvláštního postavení: je to často právě on, kdo

(Mt 18,21) anebo formální slib odměny (Mt 19,27). A zvláště pak je to on, kdo v určitých situacích řeší rozpaky a zasahuje jménem všech. Tak když byl Ježíš zarmoucený, protože zástup nepochopil jeho řeč o *chlebu života*, a ptá se: *Chcete i vy odejít?*, je Petrova odpověď rozhodná: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života* (srov. Jan 6,67-69). Stejně tak rozhodně

je jeho vyznání víry u Cesareje Filipovy. Na otázku Ježíšovu: *A co říkáte o mně vy?* Petr odpovídá: *Ty jsi Kristus, Syn živého Boha* (Mt 16,15-16). Ježíš na oplátku pronese slavnostní prohlášení, které definuje jedinou provždy Petrovu roli v Církvi: *A já ti pravím: ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou Církev... Tobě dám klíče nebeského království a všechno, co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi* (Mt 16,18-19). Tři metafory, ke kterým se Ježíš uchyluje, jsou samy o sobě velice jasné: Petr bude skalnatým základem, na kterém postaví budovu Církve; on bude mít klíče od nebeského království, aby otevíral a zavíral tomu, komu to uzná za správné; a konečně on bude mít moc svazovat a rozsvazovat v tom smyslu, že bude moci rozhodnout nebo zakázat to, co bude nezbytné pro život Církve, která je a zůstane Kristova. Je to vždy Církev Kristova a nikoliv Petrova. Tak je popsáno zcela názornými obrazy to, co další rozjímání bude definovat jako „jurisdikční primát“.

Petr v počátcích Církve

Toto výlučné postavení, které chtěl Ježíš svěřit Petrovi, se objevuje i po zmrtvýchvstání: Ježíš pověřuje ženy, aby donesly zprávu Petrovi, odděleně od ostatních apoštolů (srov. Mk 16,7); k němu a k Janovi běží Magdaléna, aby ho informovala o odvaleném náhrobním kameni (srov. Jan 20,2), a Jan mu uvolní přístup, když oba dospějí k hrobu (srov. Jan 20,4-6); Petr je pak mezi apoštoly prvním svědkem o zjevení Zmrtvýchvstalého (srov. Lk 24,34; 1 Kor 15,5). Tato jeho role, výrazně podtržená (srov. Jan 20,3-10), znamená kontinuitu mezi prvenstvím, které měl ve skupině apoštolů, a prvenstvím, která bude dále mít ve společenství, které se zrodí z velikonočních událostí, jak dosvědčuje kniha Skutků

Pokračování na str. 12

EDITORIAL

Současná epocha bývá výmluvně označována jako epocha postkřesťanská. Je tím vyjádřena smutná skutečnost, že společnost bez srdce vyrostla na troskách společnosti formované křesťanským poselstvím lásky. Rostoucí míru bezcitnosti, sobectví, bezohlednosti a nesnášenlivosti v moderní vyspělé společnosti si obzvláště bolestně uvědomujeme v měsíci červnu, věnovaném účtě k symbolu Boží lásky, nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Už od nepaměti tíhne člověk k tomu, že své tužby promítá do svého vysněného světa. Touha po spravedlnosti, dobru a kráse kdysi inspirovala k tvorbě klasických pohádek, které tak mimoděk nabádaly k těmto pozitivním hodnotám. Současná tvorba pro široké masy vychází ze zcela jiných představ světa, které stojí k těm dřívějším namnoze v úplném protikladu. Jako inverzními brýlemi vidí to, co je bílé, jako černé, co je blízké,

Pokračování na str. 13

Noční plavba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Proč jste tak ustrašení?
Nemáte snad víru?**

Nastal večer a Ježíš se chystá odejít. Chceš se s ním rozloučit nebo pocituješ touhu prodloužit ty chvíle, které můžeš trávit v jeho společnosti? Chceš-li být dále s ním po dobu noční plavby, musíš obětovat svůj noční klid, něco ze svého pohodlí. Rozhodni se rychle. Překonej svůj strach a ostych a požádej učedníky, zda by tě nevzali s sebou. Vezmou tě rádi, když se spokojíš s chudou a prostou rybářskou lodí. Je tu však málo místa. Všechno zbytečné zanechej na břehu. Kdo se dokáže spolehnout na dobrého Pána, nic víc nepotřebuje.

Loď odráží od břehu. Musíš se smířit s tím, že se ti tu nemá kdo věnovat. Rybáři si musí hledět vesel, protože cesta je dlouhá a moře značně neklidné. A tvůj Pán? Má za sebou namáhavý den celodenního apoštolátu. Jistě mu dopřeješ, aby využil tohoto času a odpočinul si na zádi na tvrdé kožené podušce. Je to Pán a Bůh. Jeho tělo usíná, jeho ústa budou mlčet, ale jeho srdce vždy bdí a bude tě dobře vnímat. Začni svou adoraci. Potěší ho to. Břeh se ztrácí z očí, tma houstne a loď se stále více kymácí. Můžeš mu vyprávět o tom, co prožíváš uprostřed moře, jak se tvoje srdce na jedinou cítí slabé a bezmocné. Jsou to pocity, které bys měl prožívat, i když máš pevnou půdu pod nohama. Jsi na tom ve skutečnosti stále stejně.

Neboj se přiznat se svému Mistru, že sis cestu v jeho společnosti představoval zcela jinak. Vítr stále sílí, takže začíná být citelně chladno a z houpání na rostoucích vlnách se zvedá žaludek. Bok lodi v nepohodlné pozici nepříjemně tlačí a studená voda stříká na oděv i do obličej. Ježíš stále klidně spí. Nezačínáš litovat, že sis nevybral právě tu nejlepší příležitost, jak být v jeho blízkosti? Zasednout s Pánem za stolem nebo se s ním procházet mezi poli nebo zahradou by bylo příjemnější. Ale také by se ti mohlo stát, že by se ti Ježíš ztrácel v klamném oparu prožívané příjemnosti. Tady můžeš vnímat jeho blízkost beze všech příkras. Zatoužil být s ním, a on ti vyhověl. Ani za těchto zvláštních okolností tě nechce o nic ochudit, ale naopak obohatit. Máš se naučit, jak prožívat pocit bezpečí a klidu i uprostřed vzrůstající bouře: myslí jen na něho a posiluj se pohledem na jeho klidný

spánek. UVědom si, že ve skutečnosti nikoliv ty jsi s Ježíšem na lodi, ale on je s tebou a u tebe. Máš dnes prožít jeho blízkost tak, abys na ni již nikdy nezapomněl.

Ale bouře se natolik vzrývá, že je na místě obava, zda tato chatrná loď může vydržet to divoké vlnobití. Na díla lidských rukou není spolehnout. A co horšího, máš se přesvědčit, že už se nemůžeš opřít ani o člověka. Ti muži u vesel jsou sice tvrdí a zkušení chlapi, kteří dobře znají své řemeslo a leccos už na tomto moři prožili, ale dnes i oni začínají propadat panice. Nevzrušují je jen rozbouřené živly a hrozící nebezpečí. Provokuje je skutečnost, že jejich **Pán a Mistr stále ještě spí**. Neměl by je jeho klidný spánek ve skutečnosti naplňovat velkou důvěrou?

Mistře, tobě je jedno, že hyneme?

Co očekává posádka od svého Mistra po jeho probuzení? Má se také chopit vesla, nebo vylévat vodu z lodi? Nebo prostě cítí, že je jediný, kdo jim může pomoci, i když sami nevědí jak? Ti prostí rybáři ještě plně nepochopili, že pokud mají s sebou Ježíše, neexistuje žádná mez, za kterou by je už nemohl zachránit. Budou ještě muset projít nejednu zkoušku, než si toho budou plně vědomi.

Není ti jejich zoufalý výkřik povědomý z vlastní zkušenosti? Neměl jsi někdy panický strach, že už je překročena snesitelná míra, a Bůh stále klidně spí? Ale i když spí, nespí přece někde v dálí. Je tak blízko u tebe, že se zcela spojuje s tvým osudem. Jste přece spolu na jedné lodi. Přestaň zvažovat míru snesitelnosti, nezabývej se podrážděnými představami, co teď ještě přijde. Upevni se v jistotě, že s Ježíšem jsi v bezpečí, ať už bdí nebo spí. I kdyby vás pohltily hlubiny, co na tom, on je i na dně moře pánem všech vod a větrů, nemusíš se proto strachovat, kudy tě povede. Jen jedno je navýsost důležité a o to se starej: abys zůstal s **Ním**.

On přece ví, kolik uneseš. Možná, že osádka této lodi mohla být svědkem mnohem většího zázraku, než že jedním slovem uklidní bouři v tichý vánek a utiší mořské vlny.⁽¹⁾ Ale probudili ho, protože se jim zdálo, že už více nesnesou. Ale ani teď, když nastalo zázračné a bezpečné ticho, nepouští je strach: *Kdo je to, že ho poslouchá i vítr a moře?* Nechceš se pokusit vysvětlit to jim i sobě?

Loď bezpečně dorazila ke gerazenským břehům. Vycházející slunce brzy vysuší tvé šaty. Jsi opět v bezpečí, tak jak je chápou lidé. Ježíš podstoupil tuto noční plavbu, aby pomohl člověku, kterého již dlouho sužu-

Liturgická čtení

1. čtení Job 38,1.8-11

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl: „Kdo zahrabil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou (přikryl) jak plenkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dál, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

2. čtení 2 Kor 5,14-17

Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden umřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou na živu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých.

Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Evangelium Mk 4,35-41

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplyme se na druhý břeh!“ Rozpushtili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal.

Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho.

Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

je pluk zlých duchů.⁽²⁾ Nemyslíš, že se tomu ubožákovi na pevnině vede daleko hůře, než se vedlo vám na tonoucí lodi?

Pokračuj v přerušené adoraci a *chval Pána za jeho milosrdenství, za jeho divy k dobru lidí*⁽³⁾. Vypros si novou sílu a pevnou důvěru, aby ses ze zbytečného strachu nebránil předčasně zázrakům jeho lásky a jeho moci.

Měl bys bohatou zkušenost tohoto jitra, kdyby ses včera večer neodvážil opustit **pro Ježíše a s Ježíšem** na čas pevnou půdu pod nohama?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. Žalm 107; ⁽²⁾ srov. Mk 5,1-18;

⁽³⁾ resp. žalm 107

Úcta k Božskému Srdci Páně

Posel Božské Srdce

22. července 1647 se v Lau-thecour v diecézi Autun ve Francii narodila Markéta Alacoque. Její otec byl notářem a královským soudcem. Záhy však zemřel a zanechal po sobě vdovu se sedmi dětmi. Markéta, v pořadí pátá, měla tehdy 8 let. Již ve věku 4 let složila slib celoživotní čistoty. Po otcově smrti ji poslali do internátu kláštera klarisek v Charolles. Ale těžká choroba ji donutila, aby se vrátila domů. Předali ji na výchovu k přísnému strýci a nelaskavým tetám, kvůli kterým mnoho vytrpěla. Její nemoc trvala čtyři roky a v tu dobu velice duchovně vyzrála. Svět jí vůbec nelákal, zato cítila velkou touhu po Bohu. Její touhou bylo co nejdříve se zcela zasvětit jeho službě. Musela však sloužit v domě svých pěstounů. Její sen se splnil teprve, když měla 24 let. Vstoupila do kláštera sester Navštívení Panny Marie, které založil sv. František Saleský a sv. Jana de Chantal a který 40 let vedl sv. Vincenc z Pauly.

Svatá Markéta oblékla řeholní roucho 25. srpna 1671. Muse-la mezi ostatními sestrami obzvláště vynikat, protože dvakrát zastávala úřad asistentky matky představené a později se stala novicmistryní. Zemřela 18. října 1690 ve věku 43 let po 19 letech řeholního života.

Dne 27. prosince 1673 měla první zjevení Božského Srdce. Modlila se v klášterním chóru, kam přišla na adoraci před eucharistickým Pánem. Pán Ježíš jí otevřel své Srdce a řekl: *Mé Božské Srdce plane tak silnou láskou k lidem, že nemohu děle vydržet hořící plameny uzavřené v mém nitru. Mé Srdce touží rozlít se tvým prostřednictvím na všechny lidi a obohatit je svými poklady. Pak Ježíš vzal srdce své služebnice a symbolicky je vložil do svého hořícího Srdce. Potom je planoucí vrátil sestře Markétě. Těchto zjevení bylo několik, poslední se*

uskutečnilo v oktávu Božího Těla 16. června 1675. Když světice klečela před svatostánkem, zjevil se jí Pán a řekl: *Žádám, aby první pátek po oktávu Božího Těla byl slaven jako zvláštní svátek k počtě mého Srdce. (...) Já pak slibuji, že moje Srdce vylijí mnoho milostí na ty, kteří tímto způsobem budou vzdávat čest mému Srdci nebo se přičiní o rozšíření této úcty...*

Markéta Marie by sama nikdy nebyla schopna splnit úkol, který jí Ježíš svěřil. Proto jí poslal pomocníka v osobě mladého jezuitu Klaudia Colombière. Když ho Markéta poprvé spatřila, jak slouží mši svatou, uslyšela zcela výrazný hlas: *To je ten, kterého ti posílám. Později uviděla, jak se její a Klaudiovo srdce přibližují k Srdci Ježíšovu, aby se do něho zcela ponořila. Uslyšela pak slova Spasitele: *Neboj se! Moje čistá láska sjednotí tato tři srdce navždy. Předěj svému bratru dar mé lásky. Řekni mu o všech tajemstvích mého Nejsvětějšího Srdce. Viš, jak velice miluji všechny své děti. Cokoliv činím pro tebe, činím také pro ně. Proto ani on si nic z toho, co mu řekneš, nesmí nechat pro sebe ve skrytu. Ať všem předá poklady mé lásky. Ať hlásá jejich cenu a užitek. Ať pomůže mému Srdce milovat lidi.**

Markéta pak napsala: *Způsob, poznamenaný pokorou a vděčností, s jakou přijal vše, co jsem mu řekla ve jménu svého nejvyššího Mistra, i to, co se týkalo jeho, mě tak vzrušil, že mi přinesl více užitku než všechna kázání, jaká jsem kdy mohla slyšet.*

Přes všechna výrazná znamení a zaslíbení narazila úcta k Božskému Srdci na velké překážky. První se do boje proti ní postavili jansenisté. Spustili velkou antikampaň a obviňovali ctitele Božského

Srdce z hereze. Kniha P. Croiseta se dokonce ocitla na indexu. Svatý stolec mlčel a trpělivě vyčkával, ačkoliv dostával mnoho žádostí a proseb od biskupů. Teprve memorandum polských biskupů, adresované papeži Klementu XIII. v roce 1765, dosáhlo změny postoje. Papež povolil slavit svátek Božského Srdce Páně nejdříve v kláštorech Navštívení Panny Marie a pak v celém Polsku. Ale teprve téměř za sto let papež Pius IX. zavedl v roce 1865 tento svátek v celé Církvi. O třicet let později pověřil sv. Jana Boska, aby v Římě vybudoval chrám zasvěcený Božskému Srdci Páně.

Dnes se stala úcta k Božskému Srdci Pána Ježíše vlastnictvím celé Církve ve všech formách, které Pán zjevil sestře Markétě. Ta se dočkala v roce 1864 blahorečení a v roce 1920 svatořečení.

Nauka o Nejsvětějším Srdci Ježíšově vychází z těchto pravd:

Bůh je Láska. Z lásky Božího Srdce vznikl celý svět i lidský rod. Důkazem této lásky je skutečnost, že Bůh obětoval za lidstvo svého Syna. Zosobněním této Boží lásky je Ježíšovo Srdce. Z lásky tohoto Srdce vznikla Církev, svatě svátosti a mezi nimi zvlá-

stě svátost Lásky – Eucharistie. Ježíšovo Srdce je vnímavé k lidským slabostem, dělilo se s námi o všechny lidské těžkosti, prokazovalo všem dobro, sytilo hladové, léčilo nemocné, dokonce křísilo mrtvé. Úcta k Božskému Srdci ukládá člověku také závazky. Z textů vyplývá, že člověk nesmí zneužívat dobrotivosti Božského Srdce. Na druhou stranu mu může bezvýhradně důvěřovat. Proto se má k němu utíkat ve všech svých potřebách. Nesmí však toto srdce zraňovat novými hříchy. Tato úcta probouzí vědomí společenské odpovědnosti. Kdyby to všichni lidé pochopili a přijali, jak zcela jinak by vypadal život na této zemi! Úcta k Božskému Srdci vybízí k jeho následování především ve všech projevech lásky. Člověk, který je obdarován tak velkou Boží láskou, musí touto láskou obdarovávat i druhé. Odtud hlavní zákon Ježíše Krista: *Přikázání nové vám dávám, abyste se milovali navzájem, tak jak já jsem miloval vás, abyste i vy jeden druhého milovali...* (Jan 13,34-35).

Mobilizuje nás tak výrazně zjevený smysl Ježíšovy Lásky k uskutečňování jeho přikázání a přání? Nepřenášíme je na bedra druhých s myšlenkou, že to se nás netýká? Jak chceme vyhovět jeho přáním, když nemáme náležitou úctu k jeho daru Eucharis-

tie? Jaká je naše křesťanská zralost, když mu nevěnujeme týdně ani hodinu svého času a odcházíme z kostela ještě před závěrečným požehnáním? Jaká je naše láska k bližním? Přemáháme žárlivost, závist, sklon k pomlouvám a posuzování? Známe opravdu dobře učení Církve? O svátku Božského Srdce bychom se měli dobře podívat sami na sebe, zda naše postoje a jednání odpovídají tak velké lásce, jakou nám Spasitel projevuje.

Podle www.pawlowski.dk připravil -lš-

Zjevení Božského Srdce Markétě Marii Alacoque

Klaudius Colombiére

Mladý muž z hluboce katolické rodiny, která ho svěří jezuitům, aby získal humanistickou výchovu a náboženskou vzdělání, jako devatenáctiletý vstupuje do Tovaryšstva Ježíšova. Stane se kultivovaným a velkodušným řeholníkem a věnuje se vyučování, duchovnímu vedení a kazatelské činnosti, která mu byla svěřena. Jako nemocný, opuštěný od lékařů se zcela odevzdává do vůle Boží a umírá ve svých 41 letech. Co je tak výjimečného na životě tohoto řeholníka? Co bylo důvodem jeho svatořečení 31. května 1992? Odpověď nacházíme v homilii Jana Pavla II. u příležitosti jeho kanonizace.

Svatý otec vyzvedl tři charakteristické rysy jeho svatosti:

Dar „BEZ VÝHRAD“

„Bez výhrad“, to byla deviza rodiny Colombiérových. Tato slova vyjadřují obdivuhodně radikální angažovanost Klaudia v následování Ježíše Krista.

Na počátku tohoto daru vnitřní totality byla jistota: *Bůh mě tak nesmírně miluje, že se pro mne vůbec nešetří. Již tato myšlenka mě naplňuje hrůzou. Cože? Jak je možné chvět se celý strachem v blízkosti tak velkého milosrdenství, které má ke mně? Vyhradit si něco pro sebe, když všechno, co mám, jsem přijal od něho? Mé srdce nebude nikdy souhlasit, aby si něco přivlastnilo.*

Klaudius jde hned na počátku k samé podstatě: jeho srdce, zcela osvobozené, se chce beze zbytku dát k dispozici Pánu: *Je to něco divného, že srdce, které je celé zatarasené, nemá místo pro Tvou lásku, která chce vládnout sama? Jsem si jist, že když Ti je nabídnou prázdné, Ty mě neodmítneš, ale naplníš je svou láskou, přijdeš, abys v něm bydlel Ty sám.* Tuto oběť bez výhrad činí Klaudius zcela bez zneklidnění. Lépe řečeno: ona je zdrojem jeho svobody. *Je třeba sloužit Bohu celým srdcem, necítit se v ničem dotčen, nýbrž všechno dělat s radostí, se srdcem*

svobodným a plným důvěry, navzdory vší slabosti, kterou cítíme, a chybám, které děláme.

Čím více milujeme, tím více chceme milovat: *Vždy si myslíme, když milujeme, že to, co dáváme, vůbec nemůže stačit.*

Úplně sebeobětování Bohu bez výhrad se nakonec jeví jako podmínka plodného apoštolátu: *Abychom udělali mnoho pro Boha, je třeba mu celý náležet; jestliže si něco ponecháváte pro sebe, stáváte se méně schopní dělat velké věci pro budoucnost.*

„MILUJE A NENÍ MILOVÁN“

To byl Klaudiův výkřik, kdy se zasvěcoval Božskému Srdci, výkřik, který vyjadřuje jeho apoštolský zápal: *Všechno, co je ve mně, mě vede k tomu, abych pracoval pro spásu a posvěcení duší. Zdá se mi, že miluji život jen proto a že miluji posvěcení jedině z toho pohledu, že je to obdivuhodný prostředek, jak získat mnoho srdcí pro Ježíše Krista.*

Při apoštolátu si je Klaudius plně vědom, že se vůbec nic neděje bez Boží milosti: *Kázání bez milosti je neúčinné, milost je možno získat jen skrze modlitbu... Jestliže je málo křesťanů, kteří se obracejí, je to proto, že se za ně nikdo nemodlí. Nikdo jich nezíská více než ten, kdo se modlí.* Poznání Božího působení v srdcích mu vnuká jásavý výkřik chvály: *Jaký zázrak, nejmilejší Bože, když si jednoho dne chceš posloužit mou slabostí, abys některé ubožáky vrátil zpět od bran smrti! Jestliže stačí, abych to chtěl, pak to chci z celého svého srdce. Je to pravda, že je třeba být svatý, abychom dělali lidem svatými, ale mé velmi závažné chyby mi dávají poznat, jak mám daleko ke svatosti. Ale učiň mě svatým a nešetři mě, abys skrze mne činil dobro.*

Klaudius také poznává, jaký je kontrast mezi apoštolem, který se stará o všechno možné, a tím, který zůstává spojen s Bohem v modlitbě: *Je tu jedna velká*

Klaudius Colombiére

*potíž, být stále mezi lidmi a hledat přitom jen Boha, mít stále třikrát nebo čtyřikrát více věcí na vyřízení, než můžeme zvládnout, a neztratit přitom nic z toho duchovního odpočinku, který můžeme mít jen u Boha, mít dostatek těch okamžiků, kdy zcela vstupujeme sami do sebe, abychom se usebrali k modlitbě, abychom nikdy nebyli mimo sebe. To všechno je možné, ale přesvědčujes mě, že to není příliš snadné. Jeho nemoc ještě více očisťuje jeho apoštolskou horlivost: *Nacházím všude velkou žejň a cítím, že na mě přicházejí všechny tresty světa. Je mi však uloženo, abych mlčel, a já jsem rozhodnutý pouze poslechnout. Pán mě učí, abych mu přinesl oběť, která spočívá v tom, že se zřeknu vší činnosti, když je jeho vůle, abych zemřel příští den a očekával ve smrti ono naplnění horlivosti a velkých přání pracovat na posvěcení duší.**

„Přikázání“ úcty k Božskému Srdci

Svatá Markéta Alacoque pořádá svědectví: *Ježíš si posloužil dobrým otcem Colombiérem, aby uvedl ve známost přikázání úcty k tomuto vznešenému Srdci. K tomu došlo v průběhu posledních sedmi let jeho života nebo před jeho smrtí, když publikoval svou závěť, která byla nástrojem pro šíření poselství z Paray-le-Monial.*

Všechno začalo velkým zjevením v červnu 1675. Ježíš žádal Markétu Marii, aby byl zaveden svátek ke cti Božského Srdce, které lidi tolik milovalo. Když namítala, že se k tomu nehodí a že tento plán jen zkompromituje, Ježíš

jí odpověděl: *Obrát se na mého služebníka (Klaudia) a řekni mu mým jménem, aby pro zavedení této pobožnosti udělal všechno, co je možné, a učinil tak radost mému Božskému Srdci. Ať se nebojí překážek, na které narazí, protože ty nikdy nebudeš scházet. Ať si je vědom, že toto Srdce může všechno, a ať nespolehá na sebe, nýbrž výlučně jen na mne.*

Seestra z kongregace Navštívení svěřila Pánovo poselství jezuitovi, který je s pokorou přijal. Po devíti měsících napsal: *Poznal jsem, že to Bůh si chce posloužit mnou, aby zajistil naplnění svých přání, pokud jde o úctu, kterou zjevil jedné osobě a pro její rozšíření si posloužil mou slabostí. Já jsem již inspiroval lidi v Anglii... Můj Bože, proč nemohu být všude a publikovat to, co očekáváš od svých služebníků a přátel. Jako služebníka a přítele představil Ježíš Markétě Marii otce Klaudia...*

Se skromností, ale důvěrou snaží se Klaudius úctu rozšiřovat. Své sestře z kongregace Navštívení a řeholnicím v Anglii radí, aby den následující po oktávu Božího Těla konaly adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí a odprošovaly Pána za neúctu, které se dopustily proti ní v době, kdy byla vystavena na oltáři.

V „Zasvěcení Nejsvětějšímu Srdci“, kterou napsal během pobytu v Londýně, Klaudius vysvětluje smysl svého návrhu: *Toto zasvěcení má uctít Božské Srdce, sídlo všech ctností, pramen všeho požehnání a útočiště svatých duší... Zasvěcují ti své srdce se všemi jeho hnutími, jakých je schopno, dávám ti ho celé. Klaudius správně pochopil Ježíšovo upozornění: *Všechno zmůže ten, kdo se zcela spolehne na mne a vloží do mne všechnu svou důvěru.* To je základ duchovního odkazu sv. Klaudia. To je také podstata úcty k Božskému Srdci: zapomeň na sebe a důvěřuj. Otec Monier-Vinard řekl o sv. Klaudiově: *On učí všechny, že tajemství vnitřního života je láska a bránou k výhni lásky je Božské Srdce.**

Sanct. Paray-le Monial

Nejsvětější Srdce Ježíšovo a triumf papežství

Triumfální pouť Benedikta XVI. do Polska byla od prvního do posledního kroku spojena se jménem jeho předchůdce a vedla také důsledně po jeho stopách. Abychom náležitě oceňili tuto novodobou etapu dějin Církve a papežství, sáhneme opět k dějinám a vrátíme se o 200 let zpět do doby, kdy se nepřátelům Církve a papeže zdálo, že stojí na prahu svého konečného vítězství. Je vhodné učinit tak právě v měsíci červnu, abychom si připomněli, jak významnou roli ve zvratu této kritické situace sehrálo v 19. století oficiální šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

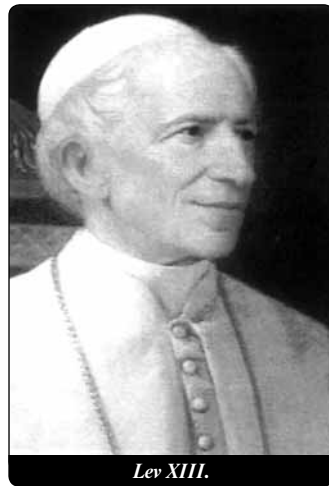
29. srpna 1799 zemřel papež Pius VI., kterého revoluce vyhnala z Říma, aby odevzdal svou duši Bohu ve vyhnanství ve francouzské Valence. Tehdy byla pro papeže jeho tiara těžkým břemenem. Jako by si všechna knížata a vládcí dali slovo, že papeže utrápí a zničí. Zvláště velkou bolest mu způsobily události, které v tu dobu otrásaly Francií, odkud vycházel do celé Evropy Církví nepřátelský duch.

21. listopadu r. 1792 bylo ve Francii zrušeno království a král byl 21. ledna 1793 popraven.

Revoluci mělo padnout za oběť tolik nevinných lidí, že byl vynalezen zvláštní stroj na rychlé stínání hlav. 11. listopadu 1793 bylo zvláštním dekretem zrušeno křesťanství i křesťanský leto-pocet. Lůza přijala tuto zprávu s velkým nadšením a začala ničit všechno, co připomínalo Boha. Na oltáře byly místo Boha postaveny prostitutky jako představitelky boha Rozumu.

Je pochopitelné, že tato nenávisť vůči Církvi se neomezila na Francii, ale zaměřila se i na samotnou hlavu Církve, římského papeže. Francie poslala do Itálie obrovskou armádu pod vedením 27letého generála Napoleona Bonaparte. Ačkoliv papež Pius VI. v zájmu zachování míru nabídl velké výkupné, Napoleon vtrhl do papežského státu, zpusťošil poklad poutního místa Loreto a Řím ušetřil jen za cenu, že se papež vzdá většiny území církevního státu. Nakonec nechal obsadit Řím a v roce 1798

zde dal vyhlásit republiku. Staršíčský papež Pius VI. proti tomu marně protestoval jako proti činu, který znamená rouhání proti Bohu. Byl zajat, odvečen do severní Itálie. Protože se mu však ze všech stran dostávalo četných projevů účasti a duchovní podpory, dal ho Napoleon odvésti do Valence, kde 29. srpna 1799 zemřel. Nepřátelé Církve jásalí, že udeřila její poslední hodina. Zemřel papež, církevní stát byl zrušen, a proto se domnívali, že už ani nemůže dojít k volbě nového papeže. Kardinálové byli zčásti ve vězení, zčásti rozptýleni po celém světě. I Církví věrní katolíci se dívali do budoucnosti s velkými obavami. Ale Bůh svou Církev neopustil. Dokonce nekatolické mocnosti (Anglie, Rusko), ba i nevěřící (Turecko) se zasadily o to, aby osvobodily dědictví Církví

Lev XIII.

Pius IX.

ve z jejího zajetí. Pod ochranou posledního římsko-německého císaře Františka II. sešlo se ve Vídni 35 kardinálů a zvolili papeže Pia VII. A zanedlouho se k velké radosti celého křesťanství mohl nový papež opět vrátit do Říma. Ale i jeho čekalo později vyhnanství.

Trojice velkých papežů

Pozdější jeho nástupce Pius IX. byl prvním z trojice papežů, velkých ctitelů Božského Srdce Páně. Ten viděl v nepřemožitelné lásce, nevyčerpateľné moci a neotřesitelné věrnosti Ježíšova Srdce jediný účinný prostředek proti toliké nemoči lidstva. Jako velký ctitel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova usiloval o to, aby celý katolický svět přivedl k tomuto Srdci.

Za jeho pontifikátu vyzvalo sedm francouzských bisku-

pů své věřící k úctě k Božskému Srdci a zasvětili mu své diecéze. 26. srpna 1865 zavedl papež Pius IX. oficiálně svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova pro celou Církev.

Již v roce 1844 vzniklo Sdružení apoštolátu modlitby jako armáda vyzbrojená mocnou zbraní modlitby. 18. září 1873 obrátil se Pius IX. na toto sdružení s těmito slovy: „Našli jste prostředek proti zlu našich dnů. Vzpomněli jste si, že je v nebi Božské Srdce, které vás může těšit, posilovat a osvěcovat. Přiblížte se k tomuto Srdci a při pohledu na ránu, kterou mu zasadilo kopí, rozjímáme o něm s láskou a vírou. Uvědomme si, že toto Srdce touží zapálit v celém světě oheň, který ho stravuje, aby všude vzplála láska k Bohu a k bližnímu.

Vím, že bezbožní i toto Srdce proklínají, ale my chceme spěchat k tomuto útočišti lidských duší. Nabídneme mu svou lásku a prosíme ho, aby ji posílil. Řekněme mu s Jákobem: „Neodejdu, dokud mi nepožehnáš.“

Toto sdružení se pak rozdělilo do dvou větví: „Sdružení smírného svatého přijímání“ a „Čestnou stráž“, která častým svatým přijímáním a ustavičnou adorací a klaněním chtěla odčinit Božskému Srdci křivdy a zapominání, kterého se mu od lidí dostává.

Mimořádným podnětem k šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu bylo blahorečení sestry Markéty Marie Alacoque.

Ze spisů Markéty Marie Alacoque

V roce 1870 v Římě shromáždění kardinálové vyzvali věřící, aby žádali Svatého otce o zasvěcení světa Božskému Srdci. 1. února 1875 předali Piu IX. přípis, podepsaný třemi miliony katolíků, kteří žádají o zasvěcení světa Božskému Srdci. Papež vyzval věřící, aby tak učinili každý sám. Stalo se tak památného 16. června 1875. Miliony katolíků na celém světě se modlily před vystavenou Nejsvětější Svátostí modlitbu, kterou papež obdařil zvláštními odpustky. Bylo to právě v den 30. výročí jeho volby na papežský stolec. Papež vložil všem svou důvěru do Božského Srdce Ježíšova. V obtížné době velkých zvratů nepřátelských vůči Církvi řekl 12. srpna 1873 ke Sdružení zbožných matek: „Srdce Ježíšovo nám pomůže a zachrání nás!“

Jeho nástupce Lev XIII. rozvíjel již jako biskup v Perugii úctu k Božskému Srdci. Jako papež v tom pak pokračoval. 23. listopadu řekl při audienci pro „Apoštolát modlitby“: „Když jsme byli dosazeni na Petrův stolec, věřili jsme, že nemůžeme udělat nic lepšího než podporovat v celé Církvi úctu k Božskému Srdci Ježíšovu. Je to vnitřní touha naší duše, aby se úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu rozšířila po celém světě.“ Lev XIII. viděl v Ježíšově Srdci účinný lék proti zlu, kterým svět strádá. Řekl: „Ježíšovo Srdce je dokonalý obraz nejvyšších ctností, nevýčerpatelný poklad nejbohatších nebeských pokladů. V něm najdou všichni pokoj srdce, útěchu v pokušeních, požehnání v práci a útočiště zvláště v hodině smrti.“

Aby tuto úctu ještě více podnítil, pozvedl svátek Božského Srdce do hodnoty prvního řádu.

Když se pak rozhodl, že na počátek 20. století vyhlásí Jubilejní rok, vyzval všechny katolíky, aby se modlili k Nejsvětějšímu Srdci Božského Vykupitele za zdar tohoto Svatého roku. Ohlásil ve zvláštním listě, že v roce 1899 zasvětil celé lidstvo Nejsvětějšímu Srdci. Tento úkon za-

Jednou, když jsem klečela před Nejsvětější Svátostí o slavnosti Corpus Domini, představila se mi osoba, celá obklopená plameny, jejichž žár tak ke mně pronikal, až se mi zdálo, že hořím spolu s ní. Žalostný stav, při kterém jsem pochopila, že se nachází v očistci, mě přiměl k hojnému pláči.

Dotyčný mi řekl, že byl benediktin, který mě jednou zpovídal a poručil mi tehdy, abych přistupovala k svatému přijímání. Aby ho odměnil za tuto dobrou radu, dovolil mu Bůh, aby se na mě obrátil s prosbou, abych za něho obětovala tři měsíce všechno, co mohu udělat a vytrpět. Slíbila jsem mu to, když jsem si nejdříve vyžádala povolení od matky představené. Řekl mi, že příčinou jeho velkého trestu je skutečnost, že dával svým zájmům přednost před Boží slávou a příliš byl zamilován do své dobré pověsti. Druhým proviněním byla nedostatečná láska ke spolubratřím a třetím přílišné lpění na stvořených věcech, což dával najevo v duchovních rozhovorech, které se nelíbily Bohu.

Nemohu ani vylíčit, co všechno jsem ty tři měsíce vytrpěla. Nikdy mě neopouštěl a zdálo se, že je stále po mém boku, obklopený plame-

svěcení pak vykonal v kapli sv. Pavla ve Vatikánu. Katolická církev na celém světě následovala

ny, a byly to bolesti tak kruté, že ustavičně nařikal. Matka představená, zachvácená soucitem, mi ukládala různé skutky pokání, které se týkaly především kázně. Po třech měsících jsem ho spatřila zcela proměněného: byl klidný a plný radosti, obklopen slávou, a odcházel, aby se radoval věčnou blažeností. Děkoval mi a řekl, že se mě bude zastávat u Boha. Byla jsem nemocná a moje utrpení jako by bylo spojeno s jeho, uzdravila jsem se.

Jindy jsem spatřila řeholnici, která před časem zemřela, a ta mi řekla, že v očistci velice trpí a že ji Bůh potrestal pohledem na to, jak jedna její příbuzná padá do pekla. Ustavičně mě prosila: „Modli se za mě, obětuj za mě svá utrpení a také utrpení Kristovo, abys mi ulevila. Daruj mi všechno, co uděláš až do prvního pátku, kdy přijmeš svaté přijímání za mne.“ Udělala jsem to se souhlasem představené. Po svatém přijímání, o které mě prosila, mi řekla, že její utrpení bylo zmírněno, protože byla za ni odsloužena mše svatá. Musí však ještě dlouho trpět trest, jaký je určen pro duše, které jsou vloženy ve službě Bohu.

Překlad -lš-

jeho výzvu. Ve Vídni se aktu zasvěcení účastnil osobně i císař František Josef I.

RADOST Z VÍRY V POLSKU

Polský sociolog Pavel Spiewak konstatuje, že polským katolíkům neschází opravdová radost z víry. V Polsku tvoří katolíci 96 % obyvatelstva a nedělní bohoslužby navštěvuje pravidelně 57 %. Kostely jsou do posledního místa přeplněny. Ani na nedostatek kněží si nemůže polská církev stěžovat. Za nové pokládá Spiewak, že politické strany se otevřeně hlásí ke katolicismu. V Polsku začalo působit hnutí, které usiluje, aby byly znovu v evropské ústavě zakořeněny křesťanské hodnoty. Před několika lety byl ještě katolicismus spíše soukromou záležitostí. V roce 2003 někdejší prezident a bývalý komunist Alexander Kwaśniewski prohlásil v britském tisku: „Neexistuje žádná omluva za to, že my, kteří jsme vyšli z antického Řecka, Říma a z osvicenství, neodvoláváme se na křesťanské hodnoty, které jsou tak důležité pro vývoj Evropy.“ Současný prezident Lech Kaczyński je velkým odpůrcem potratů a homosexuálních registrovaných partnerství.

Papež Pius X. v tomto směru následoval své předchůdce. Již jako biskup v Mantově vydal 11. června 1889 pastýřský list k 200. výročí zjevení v Paray-le-Monial. Oslavuje v něm Božské Srdce jako vítěze nad Satanem a světem, vítěze, který panuje láskou svého Srdce a je Králem těch, kteří se mu podrobují.

Jako patriarcha řekl při příležitosti eucharistického kongresu v Benátkách 1897: „Nezjevilo se Srdce Ježíšovo Markétě Marii Alacoque právě proto, aby protestovalo proti tomu, že není uznávána jeho moc nad celým světem? A neřeklo právě proto útěchyplná slova: »Já chci vládnout, a budu vládnout i přesto, že Satan a jeho spojenci se staví proti tomu!«? Pak pokračoval: „To jsou velká slova a já, pokud jde o mne, budu usilovat všemi prostředky, ať to stojí, co to stojí, abych tuto vládu Ježíše Krista nastolil.“

Šest let po tomto kongresu byl kardinál Sarto zvolen papežem. Na pozdravný dopis „Čestné strážce“ reagoval tím, že se dal zapsat mezi ně a 17. června 1904 udělil zvláštní odpustky těm, kteří se s knězem po mši svaté modlí: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, smiluj se nad námi!“ Jako zdůvodnění uvedl: „...aby křesťané zvláště v těchto obtížných dobách hledali o to více útočiště u Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, neustále ho chválili a smířovali.“

Když slavil Pius X. v roce 1908 své zlaté kněžské jubileum, prohlásili ho věřící spontánně za „papeže Nejsvětějšího Srdce Ježíšova“. A tak po velkém útlaku triumfuje papežství v srdcích všech věřících jako neotřesitelná skála, která stojí neochvějně i za všech revolucí a otřesů. Ježíšovo Srdce papežství vždy chrání a žehná mu až do konce časů.

*Podle Antonín Steeger:
Zlatá kniha Srdce Ježíšova
Mnichov 1909*

Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a jeho pravý smysl

S rozvojem různých forem mariánské úcty došlo ve středověku ke vzniku zvláštního osobního vztahu k Matce Boží. Stalo se tak především v různých bratrstvech a od 17. století v mariánských kongregacích a v řádech, které si vytýkly za cíl sebeposvěcení a apoštolské působení v duchu a postojích Mariiny svatosti.

Sv. Grignon z Montfortu († 1716) doporučoval úplné zasvěcení Panně Marii (Totus Tuus – Jsem celý Tvůj a všechno mě je Tvé). V Čenstochové provedl papež Jan Pavel II. v roce 1979 zasvěcení Evropy a celého lidstva Panně Marii. Je to více než pouhá prosba. Je to zvláštní projev Boží chvály, který zavazuje jednotlivce i společenství vést život podle vzoru Matky Boží (srov. Leo Scheffczyk: *Maria v úctě Církve*, 1981).

Zasvěcení má různé formy. Již od koncilu v Efezu r. 431 byly některé kostely zasvěcovány Panně Marii. Je to jednak výraz úcty k Matce Boží, ale současně je to projev víry, že Bůh naplní zvláštní přízní a požehnáním takto zasvěcenou sakrální stavbu. Jejich využívání se stává pro věřící zdrojem zvláštního požehnání. Zde představuje zasvěcení trvalý vztah k Panně Marii a k její mateřské ochraně.

Když se křesťané zasvěcují Panně Marii jako jednotlivci nebo jako společenství, zauímají dvojí osobní vztah. Uznávají přitom Bohem stanovený řád spásy. Bůh daroval světu Krista a jeho plnost skrze Marii. V tomto spojení nám chce poskytovat milosti i nadále. Přijetí spásy a její zprostředkování skrze Marii, tak jak bylo vzorově uskutečněno v Marii, patří k sobě. Úkon rozhodujícího úplného sebeodevzdání směřuje tak k tomu, který nám daroval život v přiroze-

ném i nadpřirozeném smyslu: Je to Bůh v Ježíši Kristu.

Vědomé odevzdání života nemůže nakonec směřovat k tvoru, protože tvor není původcem našeho života. Maria sama o sobě není konečným adresátem našeho zasvěcení, nýbrž je jím jako ta, která nám přinesla a zprostředkovala Krista. K jejím podstatným charakteristikám patří těsné spojení s jejím Synem. Odevzdání Marii směřuje k odevzdání Kristu. Protože Marii ztělesňuje i Církev jako prostřednice spásy, znamená, že když se zcela zavazujeme jí, prohlubujeme své spojení s Církví.

MODLITBA MATKY TEREZY

Maria, moje nejmilejší Matko, dej mi své Srdce, které je tak krásné, tak čisté, tak neposkvrněné, tak plné lásky a pokory, abych i já jako ty přijímala Ježíše a spěchala, abych ho předala druhým. Amen.

VÝMĚNA SRDCÍ S MARIÍ

Maria, moje dobrá Matko, vlož na místo mého hříšného srdce své Srdce neposkvrněné, aby mohl ve mně působit Duch Svátý, a Ježíš, tvůj božský Syn, mohl ve mně růst. Prostřednice všech milostí, tak dobrá a věrná, splň mé prosby. Amen

SEBEOBĚTOVÁNÍ SPOJENÝM SRDCÍM JEŽÍŠE A MARIE

Nebeský Otče, obětujeme Ti spojená Srdce Ježíše a Marie, Ježíšovy vítězné rány a slzy naší nebeské Matky. Staň se Tvá vůle!

Kdo se v zasvěcení Panně Marii zapojuje do svazku s Kristem, ten své spojení s Kristem dále prohlubuje. Toto spojení je obohaceno o prvky, které spočívají v jedinečnosti spojení Matky s Ježíšem. Jelikož zasvěcení

Panně Marii představuje výslovné celoživotní misijní přiznání a závazek k Bohem stanovenému řádu spásy, může tento závazek představovat také zvláštní charakter síly pro další **zprostředkování** víry.

V modlitbě zasvěcení lidstva Marii, jitřence spásy, kterou vyslovil Jan Pavel II. v závěru Jubilejního roku 2000, se praví:

„Lidstvo stojí dnes na rozcestí jako nikdy předtím. Záchranou, nejsvětější Panno, je opět jedině tvůj Syn. Proto tě, Matko, chceme přijmout k sobě, jako tě přijal apoštol Jan, a učit se od tebe, jak se stát podobným tvému Synu... Chceme svěřit sebe, Církev a celý svět pod tvou mateřskou ochranu.“

Tím je vyjádřena především prosba k Marii, aby nám zajistila svou přímluvu a svou ochranu. Takové kolektivní zasvěcení mohou provést jen osoby, které jsou k tomu správným způsobem disponovány. K tomu patří nejen víra ve Vykupitele Ježíše Krista a spásné postavení Panny Marie v Církvi, nýbrž také vůle k ustavičnému zživotnění víry jak ve vlastním životě, tak v životě druhých.

Kdo uctívá Matku Boží tak, jako ji uctíval Svatý otec Jan Pavel II., nemusí pochybovat o tom, že z takového zasvěcení vycházejí velké duchovní impulzy pro nové tisíciletí.

Z SKS 24/2001
přeložil -lš-

Světlo z věčnosti

Svědectví Tomáše Marii Rimmela, ředitele modlitebního střediska ve Wigratzbadu, ukazuje nádhernou cenu pomazání nemocných pro umírajícího. Je přesvědčen, že obdržel od Boha jako nadpřirozené znamení výraz vděčnosti jedné ženy, kterou připravoval na poslední cestu.

„Na této stanici by bylo třeba mnoho vzácných lidí, aby se starali o nemocné lidi,“ řekl jsem vrchní sestře na paliativní stanici nemocnice ve Voralbergu. „Nikoliv,“ opravila mě sestra, „my jsme tady vzácnými lidmi přímo obklopeni.“ Jakou pravdu vyslovila!

CD - o Božím milosrdenství

Kolem 10. hodiny večer mě volal manžel jedné těžce nemocné ženy a prosil mě, abych příští ráno přišel a udělal jeho ženě pomazání nemocných. Je to její nejvroucnější přání. Pak jí předal mikrotelefon. Jakmile jsem uslyšel její velice slabý hlas, ihned jsem se vydal na cestu.

Oba tyto čtyřicátníky jsem znal jakou poutníky z Wigratzbadu. Jejich život neprobíhal zrovna hladce. Její muž byl od mládí velkým hledačem a dospěl z ezoterického prostředí až do katolické církve. Žena naopak byla už jednou vdaná. Cestu k víře našla až poté, co její první manželství ztroskotalo. Poznali se v kurzu pečovateli o staré lidi. Vzhledem k jejich zvláštní životní situaci nemohli uzavřít církevní sňatek.

Směrodatně pro oba bylo CD o Božím milosrdenství, jak je zjevil Ježíš sestře Faustyně Kowalské. Postupně pochopili, že to dává perspektivu i jejich lásce, aby žili tzv. „Josefovo manželství“. A touto cestou spolu také šli. A Bůh jim k tomu dával sílu.

Co chybí do plnosti Kristových útrap

Když jsem vstoupil do nemocničního pokoje, ležela žena na lůžku velice zesláblá. Celý její zjev byl již poznamenán smrtí.

Mluvit mohla již jen s velkou námahou. Ale přitom zářila. „Děláte to jako papež Jan Pavel II.“ řekl jsem, „já jsem veselý, buďte také!“ V levé ruce držela růženec. Ve výši kolen byl na lůžku vystaven pohlednicový obrázek Panny Marie Fatimské.

Plný radosti vyjádřil pár pochvalu na adresu modlitebního střediska ve Wigratzbadu. Spiritualitě tohoto milostného místa vděčili za mnoho. „Moje žena se snažila uvádět do praxe to, co se tam káže,“ řekne muž později.

Ve skutečnosti jsem mohl tuto noc prožít jako praktický test z církevní nauky o smyslu utrpení. Jak často jsme mluvili ve Wigratzbadu o Pavlových slovech: *Ve prospěch těla církve doplňuji na svém těle to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap* (Kol 1,24). Pán nám sice vytrpěl na kříži všechny milosti. K tomu nelze z lidské

strany nic dodat. Ale užitekování těchto „připravených“ milostí závisí od svobodné součinnosti jednotlivých lidí. Dále je zde aspekt pokání, který tyto milosti činí zástupně účinnými i pro druhé, zvláště když obětujeme své utrpení. V tomto smyslu vyjádřila umírající ještě své přání, aby její přijímané utrpení bylo plod-

né pro mnoho lidí. Ráda přijala mou prosbu, aby přihodila na váhu také něco pro podporu plodnosti modlitebního střediska Wigratzbad. Až dosud se zřekla přijímat prostředky proti bolesti.

„To je věčné světlo“

„Neměli bychom pro udělení svátosti nemocných na stanici požádat o svičku?“ navrhl muž a za chvíli přišel s velkou svíci se sklem proti větru. Můj komentář vzhledem k blízkosti smrti byl: „To je světlo věčné!“

Dvakrát vyslovila umírající během mé návštěvy zvláštním způsobem údaj času. Porozuměl jsem jen, že se jedná o pátou hodinu, ale neznal jsem souvislost.

Když jsem otevřel svou burzu, zjistil jsem, že jsem ve spěchu místo oleje nemocných vzal křížmo. Ale snad to nebyla náhoda. K platnému obřadu je možno v případě nouze použít jakýkoliv posvěcený olej. Mimoto se jednalo o křížmo, olej, který posvětil biskup při „Missa chrismatis“ na Zelený čtvrtek. Pomazání křížmem označuje dar Ducha Svátého, který daruje podíl na prorockém a královském kněžství. Prvním úkolem kněze je přinášet smírnou oběť. Umírající chtějí být smírnou obětí. Jak šťastná to byla záměna!

Bylo kolem půl druhé po půlnoci, když jsem šel na lůžko. K ránu jsem byl probuzen jasným světlem, ale ve světnici žádná lampa nesvítla a na denní světlo takového jasu bylo ještě brzy. Toto světlo mě na krátký čas zcela oslepilo, že jsem se musel otočit a zavřít oči. Pokoušel jsem se znovu usnout. O něco později zazvonil můj mobil. Pokoj byl už opět v šeru. „Moje žena zemřela v 5.45,“ oznamoval mi manžel.

„Nikdo nemá větší lásku“

V neděli ráno jsem hovořil s jednou spolupracovnicí ve Wigratzbadu o noční události. Její bývalá spolupracovnice, která

Hlavní oltář ve Wigratzbadu

ležela na sousedním pokoji vedle zemřelé, jí volala a všechno jí vyprávěla. Všechno v nemocnici prožila a pochopila smysl umírání. Vůbec se již nebojí smrti.

Že jsem se vydal tehdy hned v noci na cestu za umírající, naplňuje mne nyní velkou vděčností. Pokládám to za dar, že jsem mohl prožít výkon kněžské služby a udělení svátosti jako nadpřirozenou skutečnost.

Děkuji milé zesnulé také za to, že obětovala své utrpení za pastorační plodnost střediska ve Wigratzbadu. Jedná se o onen kapitál milostí, ze kterého středisko jako místo modlitby a milosti žije. *Mysterium fidei!*

Světlo v mém pokoji bylo prý nejmenším poukazem na světlo evangelia. K této radostné zvěsti patří i hluboký smysl utrpení, když je přijímáno v duchu pokání a smíru. Můžeme tak chápat i Kristova slova, že *nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává svůj život za své přátele* (Jan 15,13). Přesně to chtěla zesnulá, obětovat svůj život a své umírání za lidi, aby Ježíše jako Vykupitele poznali, přijali a byli zachráněni. Věděla totiž: není žádné milosti, která by nebyla vytrpěna.

Právě ve světle radostného poselství našeho Pána Ježíše Krista je zřejmé, jak vzácné lidi mezi sebou máme. Světlo věčné ať jim svítí!

Z Kirche heute 6/2006
přeložil-lš

Od svého narození směřujeme ke své smrti. Ale v mládí a ještě dlouho potom to tak nevnímáme a neprožíváme. Teprve neodvratné stáří anebo vážná nemoc nás přivádějí k tomu, abychom mysleli na konec svého života.

1. Křesťanská pravda o smrti

Bůh jako Stvořitel nechtl smrt. Ta přišla jako následek prvotního hříchu na všechny živé bytosti. My lidé jsme však stvořeni k Božímu obrazu. Proto jsme více než jen hmota, více než produkt náhody slepého vývoje. Bůh každého z nás *zavolal jménem* (Sir 43,1). Jsme jakožto *Boží děti* (Řím 8,16) určeni pro věčný život.

Díky zmrtvýchvstání není naše smrt úplný konec naší existence, nýbrž je to *přechod* do věčného života. V prefaci za zemřelého se říká: *Tvým věřícím se život mění, nikoliv odnímá.*

To ovšem také znamená, že se musíme podrobit před vstupem do věčného života *Božímu soudu*. Je to však soud milosrdného Otce, který nechce věčnou smrt, nýbrž záchranu každého člověka.

Abychom obstáli před Božím soudem, je rozhodující, abychom během života zachovávali Boží přikázání a drželi se modlitbou a lítostí, především v hodině smrti, záchranné Boží ruky.

2. Nevěřící člověk chce smrt potlačit

Jakou útěchu poskytuje křesťanská pravda o smrti, poznáváme nejlépe, když ji srovnáme s pokusy nevěřících potlačit smrt. Potlačování pravdy o smrti představuje falšování celé pravdy o člověku, především pokud jde o důstojnost jeho života a jeho umírání.

Častým způsobem potlačování smrti je řeč o tzv. „svobodné smrti“. Tím se rozumí sebeusmrcení (sebevražda) nebo souhlas s usmrcením (eutanazie), pře-

vážně pomoci jedu. „Svobodná smrt“ je zavádějící příkrášlování skutečnosti, že ten, kdo hledá východisko v sebevraždě nebo v eutanazii, je *deprimovaný, zoufalý člověk*. To dokládají četní lékaři a ošetřovatelé ze své zkušenosti. Nejednou jsou to starší osamělí lidé nebo ti, kteří zjistili, že se stali přítěží pro své příbuz-

nebevražda byla „výkřikem po bezpečí a lásce“.

Z křesťanského hlediska je nutno sebevraždu rozhodně odmítnout, protože jedině Bůh je pánem života. On nám daroval život. Jen on nám ho může zase odejmout, lépe řečeno převést náš pozemský život do věčného života. Proto se sebevrahům ne-

me, až přijdeš do svého království. Ježíš mu odpověděl: Amen, pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji (Lk 23, 42n).

3. Křesťanský přístup k pacientům – pasivní a nepřímá eutanazie (doprovod při umírání)

Mezi pasivní a nepřímou eutanazií (připuštění zkrácení života) a aktivní eutanazií (přímým usmrcením) je *podstatný morální rozdíl*, který však zastánci přímého usmrcení popírají, aby neutrpěl jejich obchod s „kulturou smrti“.

Upustit od lékařských zásahů, které jen prodlužují umírání (pasivní eutanazie), a použít prostředky, které zmírňují bolest, i když způsobují také zkrácení života (nepřímá eutanazie) a mají za cíl zajistit až do konce důstojný život, to jsou praktiky, které si osvojilo hnutí křesťanských hospiců.

Slovo *eutanazie* pochází z řeckého „eu thanatos“, tzn. dobrá smrt. Tím se v antice rozuměla bezbolestná smrt. V době nacistu označovali tímto výrazem zničení „bezcenného života“. K domnělému blahu národa bylo zavedeno masové usmrcování postižených osob. Dnes znamená „aktivní eutanazie“ usmrcení člověka na jeho údajnou výslovnou žádost, jak se děje již několik let v Holandsku a v Belgii, kde zákon povoluje lékařům provádět eutanazii. Protože však slovo „eutanazie“ je zatíženo politicky nařízeným usmrcováním „bezcenného života“, zvolili ti, kteří ji praktikují, označení „pomoc při umírání“, což je příkrášlený výraz pro brutální čin, který je navíc spojen s finančním prospěchem, protože takové usmrcení a porada před ním stojí dotčeného peníze.

S diskuzí o beztrestných potratech z počátku 90. let ožila znovu i diskuze o eutanazii. Stojí za tím tato logika: když je možno lidský život usmrtit na počátku, proč to nejde také na konci?

Jakmile je eutanazie legalizována, přichází opět na přetřes

Konec lidského života z křesťanského hlediska

né a ošetřovatele. Hledají „vysvobození“ ve smrti. Je navíc prokázáno, že v tomto nebezpečí hledat východisko ve smrti se častěji ocitají lidé bez víry, protože život pro ně nemá smysl.

U mladých lidí je to konstatace prázdnosti života, tzv. „existenční vakuum“, proč se utíkají k sebevraždě. Tento pocit prázdnosti vychází stále více z pocitu nesplnitelných přání a představ. Umělý svět televize a počítačů provokuje nereálné a nedosažitelné perspektivy, jako např. rajský život hvězdy nebo modelu. K tomu přistupuje nezaměstnanost a s tím spojená scházející životní perspektiva, stejně jako závislost na alkoholu a drogách. „Vysvobození“ od tohoto „bezcenného života“ se hledá zcela chybně v sebevraždě. Mladí, kteří po pokusu o sebevraždu mohli být ještě zachráněni, většinou dosvědčují, že vlastně nechtěli zemřít, nýbrž že jejich se-

poskytuje církevní pohřeb. Dnes víme, že „vypočítaná sebevražda“, tzn. spáchaná zcela promyšleně a záměrně, je velice řídká. Většinou se tak děje ve stavu omezené přičetnosti, tj. ve stavu zoufalství, které může morální odpovědnost silně snížit nebo dokonce zrušit. V takovém případě je pro povolení církevního pohřbu rozhodující, zda dotčený byl praktikujícím křesťanem, o čemž mohou podat svědectví pozůstalí. Když se prokáže s dostatečnou jistotou, že sebevražda nemohla být plně uvědomělým činem, je možno povolit církevní pohřeb.

Modlitba za sebevraha je vždy dovolená a doporučená, protože vůbec nevíme, jak vypadal vztah zemřelého k Bohu v posledním okamžiku jeho života. Přitom si můžeme vzpomenout na zločince, který prosil Ježíše v posledním okamžiku svého života: *Ježíši, rozpomeň se na*

- třeba pojmově skrytá - diskuze o životě hodnotném a nehodnotném. Používají se přitom sice eufemická slova, ale fakticky k tomuto rozlišování dochází. Australský filozof Peter Singer napsal již koncem 70. let otevřeně, o co se ve skutečnosti jedná: „Život dosud nenarozeného dítěte má menší cenu než dorostlý pes.“ Z toho pohledu by bylo oprávněné dítě usmrtit, dokonce i pozdním potratem, pokud se objeví podezření nemoci nebo poškození. Příkrášluje se to prohlášením, že je třeba pomoci dítěti, rodičům i společnosti od utrpení. Jsme povinni pomáhat nemocným při umírání a nikoliv k umírání. Učinit smrt přijatelnou znamená nikoliv ji potlačit, nýbrž umírajícímu umírání ulehčit a provázet ho při něm.

Hnutí hospiců jako křesťanské „umění umírat“

Dříve se mluvívalo o křesťanském „ars moriendi“ - umění umírat, které se však neomezovalo pouze na poslední hodiny života, nýbrž rozšiřuje se na celý život. K tomu patří také modlitba o šťastnou hodinu smrti.

Na základě křesťanského přesvědčení o ceně a důstojnosti lidského života i umírání vzniklo křesťanské hnutí hospiců. Byly zřízeny pečovatelské domy, ve kterých je těžce nemocným zajištěna přiměřená péče a zmírňování bolesti, které má umožnit lidsky důstojné umírání, při kterém pomáhají rodinní příslušníci, přátelé a odborný pečovatelský personál. Tak má být zajištěn „důstojný život až do konce“.

Silné prostředky proti bolestem sice nechtěně život zkracují (proto nepřímá eutanazie) tím, že poškozují některé orgány, ale dobrý účel zmírnění silných bolestí opravňuje k jejich použití. Aby umírání nebylo nepřiměřeně prodloužováno, je možno odmítnout všechny mimořádné prostředky, pokud už není žádná naděje na uzdravení (pasivní eutanazie). Pro milovanou osobu jistě uděláme všechno, aby-

chom zachránili její život. Jestliže však použití lékařských aparatur a jiných *mimořádných prostředků* nenabízí žádnou naději na uzdravení, nýbrž jen prodlužuje proces umírání, může smrtelně nemocný křesťan prohlásit: „Bůh mě volá.“ Pro pečovatele platí pak povinnost dále poskytovat „normální pomoc“.

K „normální pomoci“ patří: tělesná péče, mírnění bolesti, udržování průchodnosti dýchacích cest, poskytování *přirozené* výživy a tekutin. Netýká se to *umělé* výživy, pokud proces umírání nabyl nevratného průběhu. Přerušení umělé výživy nesmí vést přímo ke smrti.

V hodině smrti přichází ke slovu „Vykupitel“, pokud se mu člověk během svého života svěřoval. Nevěřící je odkázán na sebevykoupení. Zastánci eutanazie mluví s příkrášlováním o „osvobozující pomoci“ a o „osvobozující smrti“. Tito zastánci tvrdí, že věřícím zůstává jen nesmyslné trápení a závislost na medicínských aparaturách, aby se život udržoval za každou cenu. To je ovšem lež, protože křesťan obě odmítá: jak nesmyslné trápení jako falešnou mystiku utrpení, tak prodloužování života za každou cenu. Věřící důvěřuje božskému Vykupiteli a nikoliv sebevykoupení, ať už je jakéhokoliv druhu.

Je třeba odmítnout falešnou mystiku utrpení, která je neslučitelná s postojem Ježíše na hoře Olivové v hodině smrtelné úzkosti: *Otče, je-li možné, ať mne mine tento kalich* (Mt 26,39). Křesťan tedy nemá utrpení vyhledávat. To

prohlašuje Kongregace pro nauku víry v prohlášení o eutanazii. Nemocný *může* brát prostředky pro zmírnění bolesti, a to i takové, které jako vedlejší účinek zkracují život, protože poškozují některé orgány, např. ledviny nebo játra. I tuto *nepřímou eutanazii* Kongregace schvaluje. Křesťan také může mít strach z utrpení. Musí však jako Ježíš dodat: *Ale ne má, nýbrž tvá vůle ať se stane* (Mt 26,39). Není vždy snadné tato závažná slova v modlitbě vyslovit.

Křesťanský doprovod, modlitba, pomazání nemocných a viatikum

Kristus dal apoštolům příkaz, aby léčili nemocné (Mt 10,8). Jde o uzdravování skrze modlitbu. O apoštolech je pak psáno: *Vyhnali mnoho zlých duchů, mnoho nemocných pomazali olejem a uzdravili je* (Mt 6,13). V listu apoštola Jakuba čteme, že k nemocným je třeba zavolat kněze, aby se nad nimi modlili a mazali je olejem. *Modlitba víry uzdra-*

ví nemocného. Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno (Jak 5,14n).

Katechismus katolické církve doporučuje v případě těžké nemoci svátost pokání, pomazání nemocných a svaté přijímání (KKC 1517). Jestliže nemocný nebo umírající již není schopen se vyzpovídat, jsou mu hříchy odpuštěny svátostným pomazáním. Viatikem se rozumí svaté přijímání neboli „pokrm na cestu“. Je to totiž účinná posila víry pro umírajícího na posledním úseku jeho životní cesty.

Mrtví již nemohou přijímat svátosti. V případě pochybnosti je možno udělit krátce po posledním vydechnutí pomazání nemocných s podmínkou „si vivis“ - „jestliže ještě žiješ, mažu tě...“

I k právě zemřelému by měl přijít kněz, aby se s pozůstalými modlil a potěšil je. Útěcha víry má totiž zcela jinou kvalitu než psychotherapeutický rozhovor. Při odchodu může kněz pozůstalým udělat na čele kříž jako znamení *zmrtychvstání*. Je třeba znovu připomenout, že pro křesťana je smrt pouze přechodem do jiného života. Svátý Pavel říká: *Nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě ve svých hříších. ...Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zemřeli... Jako totiž pro spojení s Adamem všichni zemřeli, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu* (1 Kor 15,17.20).

Z Kirche heute 6/2006 přeložil -lš- (kráceno)

PROTI PARTNERSKÝM SVAZKŮM HOMOSEXUÁLŮ

Kanadský premiér Stephen Harper chce vyvolat v parlamentu nové hlasování o tzv. homo-manželstvích. Chce tak splnit svůj předvolební slib. Kanada byla čtvrtou zemí po Holandsku, Belgii a Španělsku, která zákonem uznala svazky mezi osobami stejného pohlaví. Zákon se setkal s tvrdým odporem ze strany církve.

ZÁJEM O OPUS DEI

Projekce filmu „Sacrileg“ vyvolala velký zájem o Opus Dei. Ačkoliv ho film líčí jako zločineckou mafiánskou organizaci, zaznamenaly internetové stránky v květnu 3 miliony přístupů. To je desetkrát více než v říjnu roku 2002 při svatořečení zakladatele Josemaria Escrivá. Marc Carroggio, mluvčí Opus Dei, pokládá film za nepřímou náborovou kampaň pro Opus Dei.

PETR - SKÁLA, NA KTERÉ KRISTUS ZBUDOVAL SVOU CÍRKEV - pokračování ze str. 2

apoštolů (srov. 1,15-26 + 2,14-40; 3,12-26; 4,8-12; 5,1-11.29; 8,14-17; 10 atd.). Jeho vystupování se jeví tak rozhodné, že se stalo středem pozorování a také kritik (srov. Sk 11,1-18; Gal 2,11-14). Na tzv. Jeruzalémském koncilu Petr zastává vedoucí funkci (srov. Sk 15 a Gal 2,1-10), a právě proto, že je tak rozhodným svědkem autentické víry, sám Pavel v něm uznává určité kvality „prvního“ (srov. 1 Kor 15,5; Gal 1,18; 2,7n; atd.). Skutečnost, že různé klíčové texty týkající se Petra mohou být uváděny do kontextu s Poslední večeří, při které Kristus svěřuje Petrovi úřad utvrzovat bratry (srov. Lk 22,31n), ukazuje, jak Církev, rodící se z velikonoční památky slavení Eucharistie, má v úřadě svěřeném Petrovi jeden ze svých ustavujících prvků.

Významná souvislost

Tato souvislost Petrova primátu s Poslední večeří v okamžiku ustanovení Eucharistie, Pánovy Paschy, poukazuje také na poslední smysl tohoto primátu: Petr má být po všechny časy strážcem společenství s Kristem; má vést ke společenství s Kristem; má pečovat, aby se síť netrhala a mohlo tak stále trvat všeobecné společenství. Jen společně můžeme být s Kristem, který je Pánem všech. Petrova odpovědnost je zárukou společenství s Kristem v Kristově lásce a vede k uskutečňování této lásky v každodenním životě. Modleme se, aby Petrův primát, svěřovaný ubohým lidským osobám, byl vždy uskutečňován v řádném smyslu tak, jak ho chtěl Kristus, a mohl tak být vždy více uznáván ve svém pravém významu bratry, kteří nejsou s námi ještě v plné jednotě.

*Bollettino Vaticano 7. 6. 2006
Mezititulky redakce Světla*

V sibiřském Omsku byla před více než 20 lety se souhlasem sovětů „zaregistrována“ katolická farnost „Obětování Páně“. Farnost tehdy získala jeden dům, kde se mohla pravidelně scházet. To se ovšem dělo za přísné kontroly bezpečnostních orgánů, které mimo jiné zakázaly jakoukoliv pastorační čin-

víry v Boha je nevědomost a nezdělanost...“ Tak tomu bylo v celém panství sovětů. Dnes se Viktor angažuje v omské farnosti, protože po těžké rakovině našel opět cestu k víře. „Přirozeně vím, že mě operovali lékaři a ošetřovaly sestry, ale pomoci mi nemohl nikdo jiný než Bůh.“

Katolíci v sibiřském Omsku mají prostou, ale hluboce vnitř-

Boží Tělo na Sibíři

nost kněžím a „brát s sebou děti k modlitbě“. Obec se přesto scházela, udělovaly se svátosti a slavila Eucharistie. Když nebyl k dispozici kněz, kladli věřící ornát na oltář jako symbol jeho přítomnosti.

Teprve roku 1992 mohl nastoupit stálý farář Jan Schmaink, původem z Německa. Od té doby se každý rok pořádá slavnostní procesí o Božím Těle. Dnes je farářem v Omsku P. Petr Danisch z Magdeburku. „Je důležité, aby se udržovaly takové tradice,“ řekla sestra Juliana z místní Charity, „protože mladá a střední generace nemá žádné náboženské kořeny.“ Byly to především babičky, které vnesly do rodin víru, berou s sebou vnuky do nově vznikajících kostelů a učí je modlitbám, které se samy jako děti musely naučit. R. 1997 mohli posvětit omštit katolíci svůj nový kostel. Původní katolický chrám z roku 1862 byl v roce 1932 přeměněn na útulek pro bezdomovce a v 60. letech ho zbourali. Viktor Čenělev (nar. 1962) vzpomíná: „Moji rodiče byli členové strany, o Bohu se u nás vůbec nemluvalo. Ve škole byly děti od první třídy formovány v nepřátelském vztahu k věřícím.“ Jeho babička byla velmi hluboce věřící, i když mohla své náboženství praktikovat jen v podzemí, a trvala na tom, aby vnuci byli pokřtěni. „V sedmi letech jsem přijal křest.“ Později během studia byl vědecký ateismus povinným oborem. „O všech náboženstvích bylo prohlašováno, že základem

ni víru. Pětiletá Arina chodí s babičkou pravidelně do kostela. Babička Taťána Afanasjevna (49) doufá, že její vnučka za pomoci Církve vyrostle v dobrou křesťanku. „Přirozeně bylo by to pěknější, kdyby šli spolu s námi do kostela i ostatní členové rodiny, ale to se zatím, bohužel, nepodařilo,“ říká babička. Vnučka Arina ji doprovází velice ráda, s nadšením zpívá chrámové písně. Svátky, jako je Boží Tělo, jsou spojeny s mnoha písněmi. Sestra Juliana pomáhá zdobit oltáře k průvodu květinami, březovými větvemi a obrazy. V procesí se v čele nese kříž a svíce, pak následuje kněz s monstrancí. Jeden ministrant houpe kaditelníci. Sergej Romanovskij (30), otec dvou dětí,

je hrdý, že to nyní může dělat on: „Dělá to na mě velký dojem, když kněz od oltáře žehná lidi Kristovým Tělem a my klečíme a děláme znamení kříže.“ Sergej ví, že lidé na chodnících se tomu diví. „Úžas a otázka je možno vyčíst z jejich tváří, ani pravoslavní neznají tuto slavnost.“ Zvláštní počtou kromě kadidelnice je také nesení kříže. Tento úkol si osvojil Viktor Čenělev, který dnes o sobě říká, jak je šťastný, že našel Boha: „Pomáhá mi v mém životě.“ I na vesnicích kolem Omska začala procesí Božího Těla. Malá menšina uprostřed světa, který se pomalu učí slabikovat slovo Bůh.

*Z Christ in der Gegenwart
6/2006 přeložil -ls-*

Boží Tělo na Sibíři v Omsku

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jako vzdálené, co je vzácné, jako bezcenné, co je důležité, jako zbytečné a naopak. I kdyby tato konzumní kultura nehýřila násilím a sexem, je smrtelně jedovatá již svým základním postojem: iluzi světa, který nepotřebuje Boha. Tato každodenní masová duševní strava, kterou ke své škodě systematicky konzumují i mnozí křesťané, se už nijak nesnaží přesvědčovat, že Bůh neexistuje. Předpokládá prostě s naprostou samozřejmostí, že Bůh, pokud je, je někde tak daleko, že je možné ho zcela ignorovat. Na takto „uvolněné místo“ pak člověk postavil sám sebe, a to jako jeho velmi špatný plagiát. Chybí mu totiž to nejpodstatnější, co dělá Boha Bohem, neboť Bůh je LÁSKA. Pyšný člověk bez Boha a bez srdce je zcela vytržen i ze svých kořenů, odcizený své přirozenosti a svému jedinému cíli a stává se proto velkým nebezpečím pro svět jako nevypočitatelná a neovladatelná energie.

Uprostřed tohoto chladného moře bez lásky se nám příběh bouřlivé noční plavby, který líčí evangelista Marek, může jevit jako velice aktuální. Pociťujeme narůstající ohrožení vlnobitím zla, které má stále více navrch, a Pán jako by spal. Zdá se nám, že stále marně čekáme na jeho zásah, který by konečně změnil naše postavení. Ve chvílích sklíčenosti a obav hledáme odpověď ve zjeveních a proroctvích. Znovu a znovu docházíme k přesvědčení, že už se naplnil čas a všechna znamení, a jsme zklamáni, když vytoužený zvrat k lepšímu stále nepřichází. Do jaké míry je naše netrpělivost oprávněná?

Když se zamyslíme nad výkřikem apoštolů: „Tobě je to jedno, že zahyneme?“, musíme konstatovat, že asi nedomysleli, co si vůči svému Mistru dovolují. To nebyla pouhá otázka, tím méně pokorná prosba, zní to spíše jako výtky, a to nanejvýš nespra-

vedlivá. Strach je dohnal k tomu, že si dovolují kárat nejvyšší milujícího Pána, jako by byl lhostejný, tedy vlastně bezcitný k jejich osudu. V jejich zrcadle můžeme poznávat docela dobře sami sebe a uvážit, zda to není i od nás troufalost, když podléháme netrpělivosti a nedočkavosti a výslovně nebo implicitně našemu Pánu vyčítáme, kdy už nás konečně zachrání z moře bezbožnosti, hříchu, rouhání a bezcitnosti. Učedníci byli tak zoufalí, protože jim šlo o život. S námi to zdaleka není tak zlé. Pánova odpověď: „Copak nemáte víru?“ platí proto pro nás dvojnásob.

Ale co když je tomu ve skutečnosti naopak? Neocitli jsme se v tísní, protože jsme to byli my sami, kdo zaspali, ukolébání pohodlím, jaké nám nabízí svět? Nemůže nám být řečeno: „Vám je to jedno, že zahynete, když se necháváte unášet proudem a tak málo a tak pozdě dbáte na Pánův hlas?“

Obracíme se k proroctví zpravidla teprve tehdy, když nám teče do bot. To dělají po svém i nevěřící. Ale smysl proroctví je jiný: Nejsou to časové plány – „jak dlouho ještě“. Bůh v proroctvích nechce uspokojit naši zvědavost, ale ukazuje nám **bezpečnou cestu**, která vede k němu a která se zdaleka vyhýbá těm místům, kde můžeme zapadnout až po pás.

Náš Pán nemá zpoždění. Nabídl nám tu nejlepší a nejjistější cestu s předstihem několika staletí, protože ví, k čemu jsme stvořeni a co nutně potřebujeme a co nás ohrožuje. Jestliže ovšem reagujeme s velkým zpožděním, má to za následek, že mezitím už nastane ona tíživá nežádoucí situace, které jsme mohli být uchráněni, kdybychom dbali včas na Pánovo slovo.

Nikoliv Ježíš, ale my, jeho liknaví učedníci, máme vytrvale zpoždění. Se staletým předstihem přišel Pán, aby nám novým

způsobem živě připomněl podstatu svého evangelia o nezbytnosti lásky. Odhalil nám hlubiny svého Srdce nikoliv proto, aby uspokojil sentimentální duše. Jeho „soukromá zjevení“ jsou naléhavou výzvou pro všechny, abychom s ním žili stále v důvěrné blízkosti a intimnosti, **se srdcem v Srdci**, abychom je u něho zapalovali láskou a roznášeli ji do světa. Jak to, že tak potřebnou úctu k tomuto Srdci a s ní spojenou explozi lásky ve světě mohla předběhnout krvežíznivá revoluce jakožto exploze nenávisť, která požívá své děti? Jak to, že exploze lásky neprovázela explozi vědy a pokroku a neovládla a nevyužila jich ve prospěch lidstva dříve, než se jich zmocnilo sobectví, které plodí nespravedlnost a nenávisť, postavilo proti sobě národy a ty pak vrhly své nejlepší síly znalosti a prostředky na vytváření prostředků zkázy a vraždění? Jakou šanci by měla socialistická revoluce, kdyby se křesťané včas postarali o revoluci lásky a spravedlnosti? Nerozoznali jsme znamení doby a propásli jsme klíčové příležitosti chopit se jako první velkých Božích darů, jakými jistě jsou věda, pokrok, výrobní technologie a média, a učinit z nich nástroje spravedlnosti, solidarity a požehnání. Předěšla nás neláska a dosáhla toho, že lidská srdce vychladla. Stalo se to, co Pán předpověděl, ale to neznamená, že jsme bez viny. On také řekl: Na světě musí být pohoršení, ale běda tomu, skrze koho pohoršení přichází.

Skutečnou míru naší viny zná jen On sám. Stojíme dnes před Božským Srdcem jako hříšníci, abychom s pokorou a lítostí přiznali, že jsme se těžce provinili tím, co jsme měli vykonat a nevykonali. Ačkoliv nás již odsoudil svět i pohané, Pán nás neodsoudil. Jako svědka své nekonečné lásky nám posílá opakovaně svou a naši Matku, aby nám laskavě, ale naléhavě připomněla potřebu pokání, a nakonec se k nám sám

vrací jako vtělené Milosrdenství, jako přítel hříšníků, kterému můžeme důvěřovat. Přichází a místo oprávněných výčitek klade každému z nás jako Petrovi jen jednu otázku: „Miluješ mne? Miluješ mě více než ti ostatní?“

Naše smírné prosby dostiucnění za hříchy světa budou opravdu účinné, když je budeme předkládat s pokáním a přiznáním našich vlastních vin, které umožnily nástup postkřesťanské epochy. Nemáme nejmenší důvod vyvyšovat se nad světem. O jeho nápravu a uzdravení se nyní musíme starat s pokorou, láskou a trpělivostí o to větší, že jsme si vědomi svého vlastního podílu na jeho nemoci. Nebude to snadné přimět svět, aby odložil své „inverzní brýle“. Musíme nejdříve napravit a zviditelnit vlastní lásku, abychom tak v očích světa rehabilitovali Lásku. Ježíš nám zjevil její podstatu nejdříve veřejně a pak i „soukromě“ jako její Posel, nejdokonalejší Vzor a nejtěšnější Dárce. Představil nám lásku nikoliv jako nějaký sladký zákusek, nýbrž jako samu podstatu a základ života, jako sílu, která se rodí z oběti. Je-li pro nás symbolem lásky srdce, pak v jeho případě je to Srdce probodené kopím a korunované trním, tedy Srdce dokonale obětované, které nás vyzývá: **Následuj mě!**

Být opravdovým citem Ježíšova Srdce znamená přestat žít pro sebe. To je rozlišovací znamení, podle kterého mají lidé na první pohled poznat, že jsme Kristovi učedníci. Není naše svědomí v této oblasti otupělé? Nejen zlostný hněv a nepřátelství a bezohlednost, ale každé i docela malé sobectví, každá drobná neláska a lhostejnost ruší nezbytnou podobnost s Bohem, který je Lásky. Naopak každé dobré slovo, každý upřímný úsměv, každá vstřícnost a ochota k službě za cenu sebezapření a oběti rozmnožuje potenciál lásky, tak potřebný k záchraně světa.

-š-

Výzvy fatimského poselství (61)

TŘETÍ ČÁST PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍHO ZÁKONA

23.

POZNÁNÍ BOHA

Právě jsme viděli, že Bůh nás stvořil k tomu, abychom ho milovali a sloužili mu na této zemi a potom se těšili z patření na něho ve věčném životě. Fatimské poselství nám připomíná nutnost kráčet po cestě do nebe. Je to zachovávání Božího zákona, které nás má dovést do věčného života. Tak to Ježíš Kristus prohlásil mladíkovi, který se ho ptal: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ Ježíš mu řekl: „Proč se mě ptáš, co je dobré? Jenom jeden je dobrý. Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání.“ Zeptal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nezabiješ, nezcižolíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku a miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 19,16-19) Takže cesta do nebe je tato: zachovávat přikázání.

Protože naneštěstí větší část lidstva je nezná a nechápe, bude pro mnohé duše užitečné, když je zde připomeneme, abychom tak měli na paměti, co máme dělat, abychom dosáhli věčného života.

Možná někoho napadne zeptat se mě: Co mají přikázání Božího zákona společného s poselstvím? Odpovídám, že mají mnoho společného: jsou jedněmi ze základních bodů poselství. Vždyť Naše Paní ukončila sérii svých zjevení ve Fatimě následujícími slovy: „*Neurázejte více Boha, našeho Pána, neboť je už velmi urážený.*“ A předtím, dne 13. července, nám řekla: „*V říjnu vám řeknu, kdo jsem a co chci.*“ Je-li tomu tak, Naše Paní chtěla, abychom více neuráželi Boha, našeho Pána, neboť je už velmi urážený, a žádost o to byla proto hlavním cílem poselství.

Není pochyb, že tím, co nejvíce uráží Boha, je porušování

jeho zákona: dosvědčuje nám to celé Písmo svaté. Všichni proroci zdvíhali svůj hlas proti porušování Božího zákona; a totéž činil Ježíš Kristus a činí Církev, pokračovatelka Kristova hlasu mezi námi.

Abychom zachovávali přikázání Božího zákona, je nutné poznat Boha: kdo je Bůh?

Knihou Deuteronomium popisuje, jak Mojžíš, nacházející se již před branami zaslíbené země, svolal kolem sebe dvanáct izraelských kmenů, aby jim připomenul celou cestu, kterou je Bůh vedl od východu z Egypta až k místu, kam dospěli, tj. k řece Jordánu. Hle, jak Mojžíš připomíná svému lidu velký Boží dar, Desatero: *Na té hoře s vámi Hospodin mluvil tváří v tvář z ohně. Já jsem tehdy stál mezi Hospodinem a vámi, abych vám oznámil Hospodinova slova, neboť jste se báli ohně a nevystoupili jste na horu. Řekl: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Dt 5,4-6).*

Bůh se zjevil svému lidu na hoře Sinaj, aby ho uznal jako jediného pravého Boha. Byli jsme tam i my, reprezentování Izraelity; také nám se Bůh zjevuje a adresuje své slovo.

Všichni Izraelité viděli na hoře oheň a všichni pochopili, že to byl nadpřirozený oheň, proto

že hořel, ale nestrávil se; v tomto ohni určitým způsobem viděli Boha, byli vystrašení, jak to sami vyznávali, a proto prosili Mojžíše, aby byl jejich prostředníkem: „*Hospodin, náš Bůh, nám zjevil svou slávu a velikost. Naslouchali jsme jeho hlasu z ohně; dnešního dne jsme viděli, že Bůh mluvil s člověkem a ten zůstal naživu. Proč bychom nyní měli zemřít? Ten veliký oheň nás pohltí. Budeme-li dál naslouchat hlasu Hospodina, našeho Boha, zemřeme. Neboť kdo ze smrtelníků může, tak jako my, slyšet hlas živého Boha, mluvícího z ohně, a zůstat naživu? Přistup blíž a naslouchej všemu, co ti řekne Hospodin, náš Bůh. Potom nám oznámíš všechno, co ti sdělil Hospodin, náš Bůh. My poslechneme a budeme tak jednat“ (Dt 5,24-27).*

Nad tím vším jsem přemýšlela! Zatímco Mojžíš vystupuje klidně na horu, aby se přiblížil Bohu a důvěrně s ním hovořil, lid se bojí a má strach, že zemře. Nebál se proto, že hříchem modloslužby připravil sebe samého o sílu milosti a o potřebnou schopnost k tomu, aby mohl jako Mojžíš vidět a slyšet hlas Boží? Strach, který pocítovali, nepocházel jistě z Boží přítomnosti, ale z výčitek jejich svědomí, neboť ono nás před Bohem obviňuje a odsuzuje. Co se týká mne, jak velice bych chtě-

la být strávena tímto božským plamenem!

Zdá se mi, že v tomto úryvku Pisma svatého můžeme v Mojžíšovi vidět obraz čistých duší, které se neustále pozdvihují k Bohu a vystupují na horu svatosti, zatímco ti, kdo žijí pohrouženi do hříšného života, sestupují stále níže, propadají se stále hlouběji do bahna neřesti a stále více se vzdalují od Boha. Přestávají ho milovat, protože hřích v nich hasí plamen lásky; už nedůvěřují, protože hřích jim zatemňuje rozum a oni nejsou schopni vidět Boží milosrdenství; ztrácejí víru, protože vašeň je oslepuje a nedovoluje jim vidět Boží světlo.

V Mojžíšovi vidím také obraz člověka, který odpověděl na Boží volání. Ničeho se nebojí, neboť jeho svědomí je pokojné, věří v Boha, zachovává jeho přikázání a běží mu vstříc. Ví, že jeho Stvořitel je jediný pravý Bůh, který dává bytí všemu, co existuje; proto důvěřuje v jeho moc, v jeho dobrotu, v jeho moudrost, v jeho lásku.

Bůh se zjevil Izraelitům, aby je ujistil o skutečnosti své existence, a oni tak mohli dále předávat jistotu této pravdy. Také my duchovně náležíme do tohoto lidu; jsme skrze křest naroubováni na Krista a tak se stáváme součástí Božího lidu. Bůh nás vyvolil, abychom byli údy Kristova mystického Těla, kterým je jeho Církev. A je to tato Církev, která univerzálně utváří Boží lid, jak je to patrné z přikázání, které obdržela od Krista: „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen“ (Mk 16,15-16).* Je tudíž nutné věřit v Boha a být pokřtěni, abychom byli spaseni, náleželi do Božího lidu a patřili mezi jeho vyvolené.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory a Českomoravská Fatima Koclířov Vás srdečně zvou na **Pout' seniorů 23. 7. 2006 v Koclířově**.

Program: 10.00 – modlitba růžence ● 10.30 – mše sv. – hlavní celebrant Mons. Josef Kajnek, světící biskup; kazatel Mons. Josef Suchár, biskupský vikář pro diakonii ● 12.00 – modlitba Anděl Páně ● 12.05 – občerstvení a možnost společného sdílení ● 14.00 – katecheze generálního vikáře Mons. Josefa Sochy na téma „Poselství Starého zákona pro člověka dnes“ ● 14.30 – katecheze biskupa Mons. Josefa Kajneka na téma „Nový zákon a naděje“ ● 15.00 – adorace se zpěvem – vede společnost Fatimského apoštolátu ● 16.00 – rozloučení a závěrečné požehnání
Od 9.00 do 10.00 a od 13.00 do 14.00 hod. – možnost ke sv. smíření.

Zajištěna **autobusová doprava** na trase: Hradec Králové (hl. vlakové nádraží, bývalý Dřevotvar v 7.00), Pardubice (Zborovské nám., zastávka MHD v 7.30), Holice (náměstí v 8.00), Vysoké Mýto (autobusové nádr. v 8.30), Litomyšl (autobusové nádr. v 8.50) – časy odjezdů jsou orientační. Cena dopravy: 160 Kč. Prosíme skupiny od 5 a více osob a zájemce o autobusovou dopravu, aby se hlásili na některém z níže uvedených kontaktů.

Kontakt: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil 737 215 328 nebo 723 262 381 (pouze doprava), e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA VELEHRADĚ V ROCE 2006 – II. POLOLETÍ

17. 7. – 21. 7. Duch. cvičení pro katechety (P. J. Kaňka)
 29. 7. – 1. 8. Příprava na manželství – snoubenci (P. P. Šustáček)
 23. 7. – 29. 7. Kněžské exercicie „0 pastýřích podle sv. Augustina“ (Mons. Josef Hrdlička)
 2. 8. – 5. 8. Duchovní cvičení pro manžele (P. M. Kabrda, SDB)
 6. 8. – 10. 8. Duch. cvičení pro vysokoškoláky (P. M. Altrichter, SJ)
 13. 8. – 17. 8. Duch. cvič. pro lékaře a zdravotníky (Mons. A. Opatrný)
 17. 8. – 20. 8. Duch. cvič. pro manžele (Mons. A. Opatrný)
 20. 8. – 24. 8. Duch. cvič. pro muže a ženy (frant. spiritualita) (P. A. Dabrowski, OFM)
 22. 8. – 25. 8. Duch. cvič. pro varhaníky a chrám. zpěváky (P. M. Javora)
 3. 9. – 8. 9. Kněžské exercicie (Mons. Karel Herbst)
 1. 10. – 5. 10. Duch. cvič. pro důchodce, nemocné a osamělé (P. J. Čupr, SJ)
 9. 10. – 13. 10. Exercicie s Pannou Marií (P. J. Hladíš, SJ)
 19. 10. – 22. 10. Víkend pro podnikatele (P. F. Hanáček)
 25. 10. – 28. 10. Duch. cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. M. Kabrda, SDB)
 27. 11. – 1. 12. Ignaciánské exercicie pro všechny (P. S. Peroutka, SJ)
 3. 12. – 7. 12. Adventní duchovní cvičení (P. A. Dabrowski, OFM)
 7. 12. – 10. 12. Adventní duchovní cvičení pro manžele (Mons. V. Šíma)
 10. 12. – 15. 12. Duch. cvič. pro trvalé jáhny a manželky (Mons. Jan Graubner)
 30. 12. – 1. 1. 07 Duch. cvičení formou večeřadla (P. Š. M. Filip, OP)

Přihlášky posílejte na adresu: Římskokatolická duchovní správa Stojanov, Salašská 62, 687 06 Velehrad, tel./fax: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz.

Charita Svaté rodiny Luhačovice a Římskokatolická farnost Luhačovice pořádá **Výstavu fotografií „Luhačovice a okolí“**. Vernisáž výstavy s doprovodným programem se uskuteční **v neděli 2. 7. 2006** po mši svaté v 9.30 hod. a v 11 hod. v prostorách společenského sálu kostela Svaté rodiny v Luhačovcích. Výstava potrvá **do 17. 7. 2006**.

V poutním kostele Panny Marie Karmelské v Kostelním Vydří bude **2. 7. pouť určená zvláště pro muže**. Od 9 hodin bude přednáška P. Vojtěcha Koděta, O.Carm.; v 10 hodin mše svatá.

Centrum pro rodinný život při Arcibiskupství olomouckém pořádá: **Pobyt pro osamělé matky s dětmi 22. – 29. 7. v Kroměříži**. Během pobytu přednášky kněze, psychologa, psychiatra, možnost konzultací, nabídka výtvarných dílen, výletu a pro děti zajímavý program. Cena 2100 Kč dospělý, 1850 Kč dítě od 3 let do 15 let.

Prázdninové pobyty pro rodiny 22. – 29. 7. a prarodiče s vnučaty 29. 7. – 5. 8.; rekreační komplex „Losinka“, Rapotín – Velké Losiny, Jeseníky (krásné a klidné prostředí u lesa, nedaleko lázeňského parku, více na www.rodinnyzivot.cz a www.losinka.cz). Ceny: budova: dospělí a děti nad 12 let – 2800 Kč plná penze + ubytování, dítě 3–12 let – 2310 Kč; chatka: dospělí a děti nad 12 let – 2230 Kč plná penze + ubytování, dítě 3–12 let – 1820 Kč, dítě do 3 let – 175 Kč režie, bez nároku na lůžko a stravu.

Kontakt: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **Letní pouť v Římově**, která se koná **v neděli 2. července 2006** ke svátku Navštívení Panny Marie. ● Program pouti: **Sobota 1. července** – mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin. ● **Neděle 2. července** – mše svatá v 7.15 a 9 hodin. Slavná mše svatá v 11 hodin (celebruje P. David Henzl). Během dopoledne příležitost ke svaté zpovědi. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 25. 6. – 12. neděle v mezidobí
 1. čt.: Job 38,1.8–11
 Ž 107(106),23–24.25–26.28–29.30–31
 Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.)
 2. čt.: 2 Kor 5,14–17
 Ev.: Mk 4,35–41
Slovo na den: Velká větrná bouře – vlny dorážely na loď.

Pondělí 26. 6. – ferie
 1. čt.: 2 Král 17,5–8.13–15a.18
 Ž 60(59),3.4–5.13–14
 Odp.: 7b (Pomoz, Bože, svou pravici a vyslyš nás!)
 Ev.: Mt 7,1–5
Slovo na den: Nesuďte.

Úterý 27. 6. – nez. pam. sv. Cyrila Alexandrijského
 1. čt.: 2 Král 19,9b–11.14–21.31–35a.36
 Ž 48(47),2–3a.3b–4.10–11
 Odp.: srov. 9d (Bůh dává věčné trvání svému městu.)
 Ev.: Mt 7,6.12–14
Slovo na den: Nedávejte svaté věci psům.

Středa 28. 6. – památka sv. Ireneje
 1. čt.: 2 Král 22,8–13; 23,1–3
 Ž 119(118),33.34.35.36.37.40
 Odp.: 33a (Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů.)
 Ev.: Mt 7,15–20
Slovo na den: Mějte se na pozoru před nepravými proroky.

večer:
 1. čt.: Sk 3,1–10

Ž 19(18),2–3.4–5
 Odp.: Řím 10,18b (Všude na zemi pronikl jejich hlas.)
 2. čt.: Gal 1,11–20
 Ev.: Jan 21,15–19
Slovo na den: Miluješ mě více než ti zde?

Čtvrtek 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla
 1. čt.: Sk 12,1–11
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
 Odp.: 5b (Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.)
 2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
 Ev.: Mt 16,13–19
Slovo na den: Klíče.

Pátek 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecích: nez. pam. Svatých prvomučedníků římských)
 1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30 (nebo jiné z Lek. V)
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibýtek, Hospodine zástupí!)
 Ev.: Mt 16,13–19 (nebo jiné z Lek. V)
Slovo na den: Pekelné mocnosti ji nepřemohou.

Sobota 1. 7. – nez. sobotní pam. P. Marie
 1. čt.: Plác 2,2.10–14.18–19
 Ž 74(73),1–2.3–4.5–7.20–21
 Odp.: 19b (Nezapomínej natrvalo na život svých chudých!)
 Ev.: Mt 8,5–17
Slovo na den: Jdi, a jak jsi uvěřil, tak at' se ti stane!

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	25. 6.	26. 6.	27. 6.	28. 6.	29. 6.	30. 6.	1. 7.
Antifona	1136	1150	1166	1708	1405	1637	1666
Žalm	784	783	783	786	786	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	1136	1151	1166	1708	1406	1638	1666
Antifony	1137	1151	1167	1183	1407	1639	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1710	1407	1639	1668
Antifona k Zach. kantiku	701	1155	1170	1403	1407	1639	1669
Prosby	1140	1155	1171	1711	1407	1640	1655
Záv. modlitba	701	1156	1402	1403	1408	1640	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1264	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1408	1641	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1408	1641	1236
Záv. modlitba	701	1159	1175	1191	1408	1640	1236
Nešpory:							
Hymnus	1400	1145	1160	1176	1409	1409	807
Antifony	1400	1146	1161	1177	1404	1410	808
Žalmy	1761	1146	1161	1177	1670	1678	808
Kr. čtení a zpěv	1400	1149	1164	1180	1404	1410	810
Ant. ke kant. P. M.	1401	701	1164	1180	1404	1411	702
Prosby	1401	1149	1165	1180	1405	1411	811
Záv. modlitba	1398	701	1165	1402	1405	1408	702
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1238	1242	1238

NOVINKA

**KNĚŽÍM, PŘEMILÝM SYNŮM
PANNY MARIE**

Italský kněz Don Stefano Gobbi dostal při pouti ve Fatimě v roce 1972 vnitřní inspiraci, potvrzenou vyžádaným znamením. Na přání Panny Marie se zrodilo Mariánské kněžské hnutí. Už v červenci 1973 si začal Don Gobbi zaznamenávat některé jasné a silné myšlenky, které se mu rodily v duši. Z poslušnosti k Panně Marii a ke svému duchovnímu vůdci je posbíral do písemné formy, a tak vzniklo první vydání několikastránkového sešitu. Postupně přidával další poselství až do 31. prosince 1997. Jde o tzv. formu vnitřní řeči, tedy dar, kterým Bůh – nakolik chce – dává poznání a pomoc k činu a halí se přitom do lidského způsobu myšlení a slov podle stylu a formy psaní toho, kdo přijímá poselství. Člověk se stává nástrojem Božího sdělení, i když zachovává svou svobodu, která se projevuje v aktu souhlasu k působení Ducha Svatého. „Modrá kniha“ (jak se jí také říká) se postupně stala pro mnohé kněze (a dnes už i pro laiky) nepostradatelným pomocníkem pro život v duchu zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, orientací a povzbuzením k překonání obtížných situací, aby svou osobní obětí vloženou do rukou Panny Marie napomohli připravit srdce všech „k přijetí Ježíše v blízké chvíli jeho slavného návratu“. Kniha není teologickou či mariánskou učebnicí, ani si nečiní nárok být úplnou příručkou mariánské úcty. Jsou to stránky vybrané z duchovního dení-

ku, jehož obsah souhlasí se zjevenou pravdou a s učením církve. Italské 23. vydání knihy v roce 1999 vyšlo s církevním schválením arcibiskupa v Pescara-Penne. Kniha je vydávána pro vnitřní potřebu Mariánského kněžského hnutí. České deváté vydání, barevná obrazová příloha.

Váz., A5, 784 stran + 8 stran obr. přílohy,

dobrovolný příspěvek (výrobní náklady 248 Kč).

Kniha není volně v prodeji a nelze ji zakoupit v žádném

knihkupectví. Je možno ji získat pouze na adrese:

Středisko MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MARIÁNSKÉ MODLITBY

Uspořádal P. Vojtěch Kodet O. Carm.

Velmi pestrá sbírka mariánských modliteb. První část obsahuje nejznámější mariánské modlitby, antifony a hymny (česky a latinsky), druhá část mariánské modlitby k různým příležitostem, třetí část růžence, litanie a pobožnosti. Ve čtvrté části jsou předloženy mariánské modlitby světců a přátel Božích, v poslední páté části pak najdeme liturgické modlitby a hymny křesťanského Východu. Vyšlo s církevním schválením. Knihu lze zakoupit ve dvojnásobném provedení – brožovanou a v pevné vazbě.

Karmelitánské nakladatelství,

A6, 360 stran, brož. – 129 Kč, kož. vaz. – 179 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.